

LOPEDRIS

89

octubre 2022

www.lopedris.cat

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

*Festa
de Vilaplana
Major*
2022

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació

Montse Ferré Mestre
Josep M. Garcia Abelló (Pitxi)
Josep Huguet Mendizábal
Hilari Juanpere Aixalà
Jordi Mariné Juanpere
Pep Mestre Anguera
Magda Montlleó Llauredó
Núria Pujals Cabré
Roser Queralt Mestre
Mei Salvat Salvat
Dolors Sentís Sahun
Teresa Serra Ferré
Salvador Bota Mestre

Correcció

Antònia Farré Sanfeliu
Carme Maigí Canalda
Francesc Mariné Tost
Jordi Serra Ferré

Portada:

Festa Major 2022
Xavi Huguet Mugico

www.lopedris.cat

Imprimeix: INDUGRAF OFFSET SA

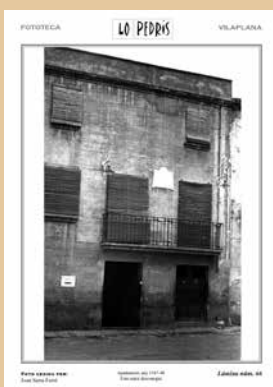
D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars / Preu: 3,00 €

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no comparteix, necessàriament, totes les opinions que els col·laboradors manifesten en els seus articles.

Annex amb la revista:

LÀMINA
FOTOTECA
LO PEDRÍS
Núm. 66

EDITORIAL

■ *La Redacció*

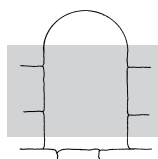
Quo Vadis, Vilaplana? Quin projecte de futur planifiquem pels teus convilatans? Vilaplana, ens qüestionem com voldríem ser i quins plans estratègics hauríem de propiciar per no esdevenir cada cop més un poble dormitori? Quins serveis essencials creus que ens caldria reforçar per viure bé en un futur pròxim al poble?

Vilaplana, sí, estem d'acord en que tenim un entorn natural privilegiat al peu de les muntanyes. Sí, és ben cert que el nostre alumnat ja fa disset anys que gaudeix d'una escola rural amb un model educatiu excel·lent. Sí, hem de reconèixer que gràcies a l'escola pública han vingut noves famílies que s'han integrat i que han fet poble. I que cal felicitar-nos perquè a nivell cultural (Mussart, Festes Majors, Grup de Joves, Concerts, *Fridays For Future*, Cinema a la Fresca...) hem donat mostres reeixides de ser una societat viva i cohesionada. I que valorem la millora en la connexió a Internet, que tant reclamàvem.

Però, no ens podem conformar només amb allò positiu perquè tenim mancances en serveis estructurals que ens preocupen profundament. Preguntem-nos què hauríem de fer perquè la gent gran tingui un espai comú on sentir-se acollida? O com podem recuperar i dignificar les terres de cultiu dels nostres pagesos si tenen un futur cada dia més negre? Què hem de fer per no perdre el petit comerç de proximitat i quines alternatives laborals podem oferir? Què podem implementar, a nivell urbanístic, perquè es pugui viure aquí? Com ens hem de protegir per no perdre edificis emblemàtics, com el de la Cooperativa Agrícola?

En fi, Vilaplana, serien tantes les preguntes que hauries de respondre que caldria més espai i reflexió. Tot i així, pensem que cal fer un debat profund sobre el model de poble que entre tots volem i necessitem per seguir endavant. Un debat on el més important no és esperar què poden fer les institucions, els ajuntaments, les subvencions de torn... sinó què podem fer nosaltres per mantenir encesa la flama d'un futur esperançador per la nostra Vila.

■ ■ ■

SUMARI

EDITORIAL	2
VILAPLANENCA DE L'ANY	3
ENTREVISTEM a Pep Mateu Huguet / A VEURE SI SAPS ON ÉS?	4-8
RUTES PER CAMINAR: Les Encantades o Montserratinas	9
HISTÒRIA LOCAL: Campanar, campanes, campaner, campanada...	10-11
DE CINEMA: La guerra freda (VI) La fi	12-13
LA VALL SOSTENIBLE: Comunitat Energètica Local / CAMP DE TREBALL ...	14
TERRITORI-Opinió: Una veta d'esperança	15
MUSSART: 14a Edició / ACTIVITATS: El noi de la targeta	16-17
EFEMÈRIDES: Celebracions d'aniversaris / MÚSICA: Vilaplana Ressona-4	18-19
ACTIVITATS: Cinefòrum, Cinema a la Fresca	20-21
ACTIVITATS: Escacs a la Fresca / Sopar dels Jubilats / Camí de formiga .	22-23
AJUNTAMENT: 2 de juliol / 17è Aplec de Sardanes a la Mussara	24-25
SOLIDARITAT / OPINIÓ: El Banc / LO PEDRÍS PEL MÓN	26-27
TEATRE: Teia Teatre	28-29
MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA: Cal Cassoles / Ca l'Esteve	30-31
LA FRESCA: Tornem a l'Escola / FE D'ERRATES / OPINIÓ: La fe viscuda	32-35
LLENGUA: La mort secreta... / GRUP DE JÓVENS / LLEGINT LO PEDRÍS	36
RECEPTES DELS AVIS: Caragols dolços i coents / PULSÒMETRE	37
LA CUINA DE CASA: Un menú de Festa Major, diferent / PASSATEMPS	38-39

Vilaplanenca de l'any 2022

Matilde

Enguany no hi ha hagut debat! Ni l'any passat, ni l'anterior!

Com ja sabeu, fer-se gran mai ha estat excusa per brindar amb les bones persones, que fan bona feina, que ajuden, que col·laboren, que amb el seu què fer habitual o amb la seva feina afegeixen aquell extra que t'arriba i et commou, que t'entendreix o que et sobrepassa, i que enveges una mica potser perquè saps que no has estat tu capaç de fer-ho o d'assemblar-t'hi, ni que sigui una miqueta...

Aquesta persona que sempre té la MÀ estesa, que mai diu no (si bé és cert que hem de reconèixer que sempre ens ha donat carabasses quan li hem proposat per ser l'objectiu de l'entrevista de la revista!) i que des de l'entramat del seu lloc de treball ha repartit durant molts anys, incansablement, aparentment infatigable, alguna cosa més que no es pot vendre.

I si altres candidats han passat al davant en edicions anteriors, ha estat perquè érem sabedors que aviat li tocaria. Sabíem de fa molt de temps que havia de ser la persona escollida, tard o d'hora, i que li demanàriem que aquesta MÀ, que sempre està a punt per ajudar, ara li donéssim naltros per a acompanyar-la a pujar a recollir el reconeixement de ser una VILAPLANENCA DE L'ANY.

Però volem reprendre, per ex-

plicar-ho millor, allò de la MÀ, i no pas com a determinant possessiu, sinó com aquella part del cos, amb dits. Aquella que alguns allarguen per a ajudar, a mà armada (de ganes d'ajudar i de ser-hi, és clar!), sempre a l'abast. Sense importar quin cost ni quin costat, si la de la dreta o la de l'esquerra. Evidentment, sempre a mans plenes! Però sense alçar la mà per figurar, ni per a amenaçar o arribar a les mans. I de primera mà podem assegurar que el personatge escollit no actua de sota mà! Hem comprovat que mentre va tenir la mà, fotia mà a la nostra carn d'olla (que després ens feia a les mans).

Però posem-nos mans a l'obra i no ens despistem del nostre objectiu, que us assegurem que el tenim per la mà i aquesta vegada és l'esquerra!

Ja fa una mà d'anys que repartim Lo Pedrís i també uns quants, aquesta és l'onzena edició en concret, que aquest premi pretén donar la mà (i no la de morter, precisament!) a una vilaplanenca que entenem que mereix ser homenatjada per algun aspecte o expressió que posi de rellevància el nostre poble, ja sigui calladament o de forma més notòria o aparent.

I us deu preguntar a què ve tanta mà, tanta mà...?

Doncs és perquè la nostra protagonista té un nom molt especial, tan especial que significa

"forta en les batalles" i la seva primera part, MA, etimològicament vol dir "forta/poderosa" i a aquest poder i força volem fer referència per cridar ara i aquí ben fort allò de "mans enlaire!". Però ho farem d'una manera especial:

Posarem el mans lliures i aplaudirem ben fort, picant de mans, és clar, per fer pujar a recollir el PREMI DE LA VILAPLANENCA DE L'ANY 2022 a:

La MÀ-TILDE BO-NET MÀ-RINÉ!

C. Casal, 3 - 43380 VILAPLANA (Baix Camp)

Entrevistem a

Isabel Salvat Salvat

PEP MATEU

CICLISTA

El Pep somriu, tranquil. Enguany ha estat un bon any per a ell. Aquest juliol va participar en el Gran Premi Miquel Indurain, coneguda com la Indurain, una clàssica ciclista que es disputa als voltants de la ciutat de Lizarra (Navarra). Va quedar primer en la seva categoria i catorzè en la general (60 km). Si ho busqueu, a les classificacions <https://www.rockthesport.com/es/evento/laindurain2022/clasificaciones>, veureu el seu nom i al costat, el temps que va fer (2:06:12) i Vilaplana!

La veritat és que fa molta il·lusió veure el nom del poble entre diferents noms de ciutats; segur que ell és el ciclista de més edat en aquesta posició i Vilaplana la població més petita. Tenim moltes ganes que ens expliqui com ha arribat a tenir aquest nivell als 64 anys, però, com sempre, cal començar pel començament.

Com et vas iniciar al ciclisme?

Es podria dir que vaig començar quan tenia uns tretze anys, i tampoc feia massa temps que sabia anar en bici. Em recordo molt jovent, però devia tenir uns 12 anys perquè era quan els pares es feien la casa del costat de la cooperativa. Com si fos ara: el dia de Dijous Sant, a la tarda, abans de la missa, li vaig dir al pare que volia aprendre a anar en bici i em va dir, ving! Vam anar a la carretera i allí: de l'stop fins a dalt, als malecons de cal Pitxi, amunt i avall fins que en vaig aprendre.

I en vas aprendre de seguida?

Si, sí, tinc dos testimonis: l'Hilari i el Salvador Juanpere, el meu cosí ger-

mà, que aquell mateix dia em van engrescar de baixar amb ells a l'Aleixar. Just m'aguantava i vaig anar darrere d'ells, i quan érem passades les Esplanes em van dir, *al tanto* amb la frenada! Però jo, inexpert, baixava bastant de pressa i quan vaig frenar, vaig saltar avall el marge que estava a la part dreta. Em vaig nafrar! Quan era petit m'espantava molt la sang, i el meu cosí encara em va fer *la temor*, em va dir: ara pujarà una ambulància! Però no va ser res, unes pelades a les barres i als genolls, a casa i m'hi van posar mercromina, encara me'n recordo: una mercromina lila que hi havia llavors.

Amb quina bicicleta anaves?

A casa hi havia dues bicis; la de la mare i la del tiet Ezequiel. La de la mare era una bicicleta de dona, però la del

tiet era de ciclista. Tenien un pinyó a una banda, i a l'altra un pinyó fix. Jo en vaig aprendre amb la de la mare.

És curiós que la teva mare tingués bicicleta...

És que la mare anava a cosir a Reus, a casa d'una senyora que es deia Pepa Gili, i pujava i baixava amb bicicleta. Lo mateix que el pare que venia a festejar la mare des de Perafort, de vegades venia amb tren fins a Reus i després pujava en bicicleta a Vilaplana o de vegades venia des de Perafort amb bicicleta.

Potser et ve de família...

Potser sí, el meu pare era molt esportista, jugava a handbol a Perafort, i van arribar a ser campions d'Espanya. I a mi sempre em van donar molt de suport, tenien tots els trofeus i les medalles a casa i el papa m'acompanyava a les carreres, que podia ser a les 5 a les 6 del matí, perquè si corries a Saragossa, doncs t'havies d'aixecar molt aviat.

I com va seguir l'afició?

Al Benjamí Prades els reis li havien portat una bicicleta de carreres i teníem la ceba de pujar a la Mussara, per després baixar ben de pressa. Coses de joves. Els dissabtes a la una del migdia, quan sortíem de l'escola, hi pujàvem. Les mares ens preparaven una bossa amb el menjar, i amunt. Jo anava amb la bicicleta del tiet Ezequiel, que tenia un pinyó molt petit, un 17 o 15, amb un plat del davant del 47, que llavors no hi havia marxés. Pujaves fent força a les cames i si no podies, feies un descans.

Com va ser de tenir la primera bicicleta pròpia?

Va ser a partir d'una lesió jugant a futbol, em van frotar una punta de peu a un bessó i me'l van lesionar bé, una lesió muscular d'uns quatre centímetres. El Dr. Fàbregues em va fer un compressiu i em va dir que havia de fer repòs absolut al llit, i jo ja em fregava les mans perquè

VILAPLANA

ENTREVISTA

volia demanar-li al pare una bicicleta. Ell em deia, però si te'n cansaràs en quatre dies. Quan em vaig aixecar del llit com que anava coix, i jo vinga amb la bicicleta, que així em recuperaria millor, el pare me la va comprar: una bicicleta de carretera amb cinc marxes, dos plats i pinyó al darrere. Era una *Emporium*, de color com entre groc i carabassa.

És molt fort que et recordis tan bé de la teva primera bicicleta

Ostres! És que la volia molt, recordo que me la va comprar als Ciclos Catalunya, i també em va comprar un culotte, però no us penseu que era com els que es porten ara, era molt normal.

Quina edat tenies? Perquè llavors no s'equipaven tan bé els ciclistes.

Potser ja uns quinze, setze anys. És que jo em mirava als corredors professionals i piulava. Jo els deia al pare i al tiet Ezequiel, amb aquesta bici, pujo la Mussara com un *rayo*. Llavors la roda era de 25, ara són de 25 i 28, per tenir més estabilitat, i per córrer les portàvem de 19, 20 i 22 de gruix. El tiet Ezequiel, que potser tenia uns cinquanta anys, la va voler agafar, però com que ja era tard només va arribar a la font del llop. Va dir, doncs sí que va bé.

Com va ser que et vas fer professional?

Una casualitat. Un camí que pujava la Mussara pel meu compte amb aquell ferro em vaig trobar una penya de corredors, tots peixos grossos del ciclisme. M'hi vaig afegir, ells feien coses de corredors i jo m'esforçava, però no en tenia ni idea. Els hi vaig agradar i quan vam coronar em van felicitar i em van oferir entrar al seu club: L'Agrupació Ciclistes Veterans de Reus. Allí vaig trobar l'oli. Eren gent gran que havien estat professionals, havien participat en la volta de Catalunya, a la volta d'Espanya,

havien estat campions: l'Albert Català, que tenia la botiga al carrer del vent, i jo ja sempre li vaig comprar les bicicletes, em feia de mecànic, de massatgista... i no em volia cobrar res; el iaio Ferran que li dèiem nosaltres, Ferran Tortajada, que és el pare del comentarista de les voltes ciclistes de Tarragona; el Pascualet; el Mauri de les Borges que venia del món de la boxa, que feia una mica de preparador físic, i el Sr. Prior que era el president de l'Agrupació.

Eren tots veterans?

No, també hi havia gent jove: el fill del Català; el Jaume Montesinos; l'Ibáñez que va córrer amb el Jordi Mariner (va participar en dues olimpíades); el Marcos que ara té una botiga de bicicletes a Valls, i el Guillermo Blasco que era l'*espriter* i que estava a la selecció espanyola de ciclisme, tant en pista com en carretera. En aquella època el nostre espònsor era el Rabassa Derby. Després ho van ser els Vivers Alcala, els *Calzados Katia*...

De fet, el Rabassa Derby va tenir un equip professional, no?

Tenia el de Mollet del Vallès, però també ens tenia a nosaltres, i van passar alguns corredors del Mollet al nostre

club; va ser precisament llavors que van començar les *tonteries* amb el dopatge. Van enganyar dos corredors i és clar, van quedar bruts i també l'espònsor va quedar esquitxat. No diré els noms, però n'hi havia un de beneït que, pel seu compte, s'injectava aigua amb sucre! En una carrera se li va posar el braç com una *mole*, ell es va plegar, va entrar en coma i es va morir.

De quina època estàs parlant, perquè sembla que aquest dopatge era una mica rudimentari?

Ja eren els anys 80. En aquell temps, els arbitres i les organitzacions passaven una mica del dopatge, però molts corredors es dopaven: els veies que anaven com a llamps cara amunt, amb bromera a la boca i els ulls que els hi sortien de la testa. A mi em festejava un club de Reus, perquè jo anava molt bé, però em vaig espantar quan un del club, en una caiguda, es va trencar de fèmur i, a causa del dopatge, va seguir corrent. En sec es va plegar, l'ambulància el va prendre, però quan el van portar al quiròfan ja va entrar mort. Semblaven molt *matxos*, amb la bromera a la boca, jo mai de la vida, jo no...

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

Perquè si tu haguessis entrat en aquest club, t'hauries hagut de dopar?

Sí, i tant. Mai vaig voler dopar-me, preferia perdre carreres i no embrutar-me, no fer-me mal. Ara tinc 64 anys, corro en bicicleta i soc una persona sana. A l'esport no s'ha de buscar guanyar sinó superar-se a un mateix. Avui vas a 200 per hora i demà et fots una garrotada. Jo del que estic content és d'haver fet tan bons companys, i sí que en acabar de la temporada ho podíem celebrar, ens podíem passar amb l'alcohol un dia, això ho hem fet tots, però sense fer bestieses.

Però, perdona, com anava això del dopatge, qui et dopava?

Els metges potser no perquè es jugaven la carrera, eren els preparadors físics o els massatgistes il·luminats que sabien coses, tenien contactes. Ara bé, de metges també n'hi ha d'il·luminats; mireu si n'han passat de coses: l'Eufemio, l'ONCE, els italians. En l'atletisme, el ciclisme, el futbol...

Potser aquest és el teu secret per estar tan en forma ara, no t'has dopat mai i tampoc has deixat mai la bicicleta.

La bicicleta no l'he deixada mai, sempre n'he fet més o menys, mirant de combinar-la amb la feina. I en algu-

na època era complicat: m'aixecava a les 6 del matí, entrenava, i després me n'anava a treballar i si el descans del dinar era de 3 hores, dues les dedicava a la bicicleta, i a la nit feia rodillos a casa o anava a Constantí al polígon. Vaig deixar la competició als 27 anys, havia corregut la volta a Tarragona, però el Joan Moreno em va oferir una feina que em va interessar: anàvem en helicòpter, una quadrilla, 4 de Vilaplana i 4 de Bot. Però no cal competir, ara ens trobem els veterans a les proves de gran fondo i sabem quina és la nostra mida, ara és quan més disfruto. Enguany mateix a l'Indurain vaig agafar la més curta, la de 60 kilòmetres.

Serà la 60, però la Indurain és de les curses més prestigioses d'Espanya, també de les més complicades.

És un veritable trencacames. Avera, jo conec moltes pistes, he corregut per quasi tota Espanya i també a França i Itàlia, doncs us puc dir que el terreny de Navarra és dels pitjors, molt poc pla; a Galícia o al País Basc hi ha pistes amb molt de desnivell, però sempre hi ha punts on et pots recuperar. A la Indurain, no. Ara bé, és una satisfacció pedalar al costat de ciclistes com el Miquel Indurain, i després parlar-hi. A més, en aquestes curses ens cuiden

molt, agafo hotels que són veritables balnearis, hi ha molt bon ambient, no només pels ciclistes, sinó també per la família. Quan podem m'acompanya la Mari i el Blai, i ells poden anar a l'spa i relacionar-se amb les dones i els fills d'altres corredors.

Però també hi ha dones que corren!

Si i cada vegada més, penseu que a l'equip on vaig estar hi havia una noia, la Montse. Llavors només eren dues, ella i la Núria Florencio que estava a la selecció espanyola. Ara n'hi ha moltes i són ben bones. Nosaltres som molt bons companys amb les ciclistes, quan estem a la línia de sortida elles van davant per la foto i les aplaudim. Mireu, ahir mateix em vaig apuntar a una prova de gran fondo que tindrà lloc a Tortosa per la investigació del càncer de mama que es porta a terme des de l'hospital de la Verge de la Cinta. I si veig una ciclista parada a la carretera, m'aturo i li pregunto si necessita alguna cosa.

Pep, això ho fas amb tothom

Teniu raó. Ho fem tots i jo soc company, company amb els altres. Ho vaig aprendre amb la gent gran amb qui vaig començar que, a més, valoraven l'educació i l'ètica. Mai de la vida vam llençar un embolcall; a vera, una pell de plàtan, doncs la llances, ja que és orgà-

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Contacte

659 214 289

www.mpsicologs.com
mpsicologs@mpsicologs.com

MARCEL MESTRE LLAMBIAS
PSICÒLEG COL·LEGIAT 27089

Tècnica Tomatis

Beneficis aplicats en:

Autoestima
Motivació
Estat d'ànim
Processament mental
Ansietat
Alteracions de conducta
Dificultats d'aprenentatge
Dificultats d'atenció,
concentració i memòria.
Dificultats de comportament
Dificultats de comunicació
(dislèxia, disfunció en la parla
entre d'altres)
Dificultats del son

nica, però un paper, mai de la vida. Ha vingut gent de fora, ha tingut una *averia* i jo, com que tinc de taller, li arreglo la punxada, i si necessita una càmera, l'hi dono. I també he fet amics; l'any passat vaig veure un ciclista que marxava del Casal quan començava a ploure. La bici és molt perillosa en pluja, perds el domini i el vent et pot tombar. A més, era un home de més de 80 anys. Li vaig dir que de cap manera, que ja l'acompanyava jo en cotxe. Li vaig baixar roba seca i vaig carregar la bici a la baca, i au, cap al Vendrell! Després va venir un dia a casa amb la seva filla a portar-me un regal. Havia estat corredor professional.

I amb els del poble, tens la mateixa relació?

Als d'aquí, també els ajudo si fa falta. Però ja no participo en les sortides. A Vilaplana tot és com la cervesa, una fogonada. Hi ha gent que fa bici, s'organitza la sortida nocturna, jo també hi he anat, però si portes canalla has d'anar a passar-ho bé, no a fer competició i no m'hi sento a gust. Crec que s'ha de diferenciar molt la competició de l'esport festiu. Per exemple, a la Crono de la Festa Major aquí fan pòdium i això és del món de la competició. Els nens són massa petits i alguns ploraven. Quan es comença ha de ser un joc.

Però en una carrera hi ha qui guanya i qui perd, no?

És clar, però no cal que ho marquin, no cal el pòdium. Per això porto el nen a una escola de ciclisme de Mont-roig que porta 50 anys en marxa. Els ensenyen principis, a no fer caure als altres: primer el domini de la bicicleta, a la pista o les àrees, on fan bici de muntanya, equilibri, cons, gimcanes... està federat a la categoria de promeses.

Vas incentivar l'afició del Blai per la bicicleta?

Jo no el vaig *xinxar* gens, si només té 4 anys, però de veure'm a mi a les carreres i les medalles que em posen,

deia: "Jo vull ser com el papa, vull ser un campió". Estic content que hagi triat el ciclisme, de vegades en el futbol se senten unes paraules que a mi em posen la pell de gallina, i jo vull donar una bona educació al nen.

Estàs estarrufat, se't nota. El Blai ho deu fer molt bé

Va anant fent, però li agrada. Això és el més important. Ara bé, l'altre dia, als campionats provincials els nens van fer meta i contrameta, i li va guanyar mitja volta a l'altre nen. El que porta el velòdrom, el Quique, que és molt amic em deia: la mare que el va parir al Blai, té un nervi, té un *agarre*. La veritat és que es comporta com un ciclista, pot caure, però ni plora ni res. Com si fos un professional. Això sí, sempre amb casc, se'l posa ell mateix, i ara vol una cinta. M'agrada molt sortir en bici amb la dona i el nen, baixem els tres fins al pi del Fernando i el Blai la fa tota, menys una baixada molt fotuda, plena de pinassa, però jo al costat. En això sí que és xulo, li diu a la Mari: "Mama, te vaig a *ganar*".

La teva dona també és aficionada a la bicicleta?

La Mari no havia tocat mai la bicicleta, però ara té una bicicleta de muntanya per poder anar pels camins del terme. Hem fet vies verdes, anem una colla i ens ho passem molt bé. És que tinc una bona colla, no d'aquest que sempre competeixen i volen humiliar els altres.

Fas moltes competicions a l'any?

Enguany vaig competir a la de Platja d'Aro, on corria gent molt bona, i vaig fer el 38 d'uns 3.000. Havia de fer la *Quebrantahuesos*, que ja he fet unes quantes vegades, però es va ajornar. A la de València vaig quedar tercer, però no em vaig poder quedar ni a la paella, perquè l'endemà corria a la Polar de Reus.

No estaves asclat després d'haver corregut a València?

Doncs la veritat és que no, em recupero aviat. A la Polar vaig sortir al darrere perquè vaig arribar tard, però vaig fer un bon temps; des del Tecno-park a Vilaplana, 23 minuts. Se n'havien escapat 4 i a la Mussara els vaig avançar. Sabeu què? Jo sempre estic bé, a les carreres mai vaig amb la llengua fora i després quan acabo, estic perfecte.

Com t'ho fas?

Et prepares; tres hores abans de la competició menges arròs blanc i pollastre esmicolat i uns cereals amb fruites del bosc i fruits secs amb dàtils, panses... Un bon suc de taronja. Quan surts *lo* important és la hidratació, aigua amb sals i a la cursa, aigua sola. I barretes. No pots barrejar les barretes amb l'aigua perquè pots fer una hipoglucèmia, una *pájara*. Com que vaig *monitorat* pel Garmin sé quan haig de beure i quan haig de menjar. L'equip mèdic que em porta està sorprès del bé que vaig, tinc un rendiment impressionant.

Qui et porta?

El Dr. Franco que és qui em fa les proves d'esforç; el Marc Bosque, el *fi-sio* i el Cesc que és el preparador físic amb els que estic treballant el *core* i la Clàudia, una nutricionista que em porta els controls de pes i la dieta. Tots estan parats amb mi, per l'edat tindria un límit de pulsacions/minut de 158, però el meu límit és de 173.

En l'entrenament, fas sèries?

Sí, quan vaig començar, d'intuïció, ja en feia. Fotia un ritme fort i els companys m'animaven. Ara ho fem millor, fem les sèries segons el pes. Estic traient 3,27 kilowatts, 275 kilowatts, que és una barbaritat. Alguns dies he fet 400 kilowatts. Ho tinc tot al mòbil, al Garmin (ens l'ensenya): els ritmes del son, les pulsacions en repòs, les calories, l'estrès, els passos, les estadístiques de rendiment...

TABACS

ALIMENTACIÓ

Quevinres Vilaplana

667 780 154

OBERT DIUMENGES I FESTIUS (10:30 h-14:00 h)

GEL, PA, CONGELATS, POLLASTRES A L'AST, BEGUDES FRESQUES

Pep, aquí diu que "según tu forma física, tu edad es de 24 años". Tens 177 pulsacions en màxim esforç!

He millorat últimament, hem canviat l'alimentació a una empresa catalana que ho fa tot més natural, i he notat molta millora, he baixat 2 minuts en el recorregut que faig sempre per entrenar: primer de Vilaplana a Alforja que va molt bé per trencar la suor, coll d'Alforja, que el pujo en 11 minuts, amb una mitjana de 24 km/hora, Castillejos, port de la Mussara, 36 kilòmetres en total. Faig una cadència de 70 pedalades per minut. Avui es busca més la cadència, el ritme, que la potencia.

Però de vegades fas recorreguts més llargs

Faig el tom de Prades, el de Margalef... surto de Vilaplana, vaig cap a Cornudella, coll d'Albarca, Uldemolins, serra de la Llena, les Garrigues, arribo a Flix o trenco cap a baix fins a Margalef, Cabacés, i vaig a les Vilelles, al poble del Josep Sabater, el metge d'abans, després Escaladei, Poboleda i el Coll d'Alforja. De vegades, en comptes del Coll d'Alforja, agafo el "mama no ploris" que també li diem el "fill de puta", una pista que surt a prop de la Venta del Pubill, enfilant cap a la pressa del pantà de Siurana, que arribes a Arbolí, amb una mitjana de pendent d'un 15% en 2 kilòmetres. A la Polar també s'hi passa. Són uns 55 kilòmetres i els faig en 1 hora, 57 minuts, a uns 27,5 km/hora de mitjana.

Quina bicicleta tens ara?

En tinc dues, la de fibra de carbó que és una Willier Triestina, italiana. Les italianes són molt aerodinàmiques i et donen molta solvència en les corbes, en tot. Pesa 7 quilos, té 11 corones, que és un 10 la pinyonera del darrere, i un 30 el pinyó més gros. El plat és de 50 i 34. Als professionals, els mecànics els hi canvien el desenvolupament en cada etapa, però jo tiro amb el compact, que va molt bé per la muntanya. Jugo amb els pinyons del darrere i la cadència. Em trobo amb ciclistes joves que van amb desenvolupaments més alts, i els avanço, perquè tinc tècnica. Jo, la Mussara, en competició, la pujo amb el plat gros i assegut.

La pujada a la Mussara, té la deus saber de memòria!

La pujo en 32 minuts 17 segons a peu coixet, però l'he pujat més ràpid. Se n'ha de saber. La Mussara és un primera;

ENTREVISTA

té una zona ràpida al començament, de 2 kilòmetres, després t'has de reservar fins a la font del llop, que és un moment crític, quan la passes, dones gas, et recuperes i a aguantar.

Quina ha estat la teva satisfacció més gran com a ciclista?

Competir amb persones extraordinàries. Pedalar al costat del Perico Delgado, del Miquel Àngel Iglesias, del Miguel Indurain, del Menchof. A mi em van ensenyar a no tenir por dels altres corredors, només de les lesions. M'ho prenc com un repte i llavors ho dono tot, encara que acabi *empajarat*. Quan arribes a un esforç màxim vas com a cec, se't posa una cosa grisa davant dels ulls, vas molt forçat, però saps que pots.

Estar colze a colze amb aquestes figures, no té preu.

■ ■ ■

A veure si saps on és?

A **Lo Pedrís**, núm. 88, va sortir el pany de la porta del número 31 del Carrer Major, el vau reconèixer? Era el pany de Cal Bruno.

A **Lo Pedrís**, núm. 89, tornem a posar el detall d'una altra porta del poble.

A veure si sabreu quina porta és i en quin carrer es troba.

Al poble, tenim elements especials, que tenen valor i història. És important que els reconeguem i que sapiguem on són.

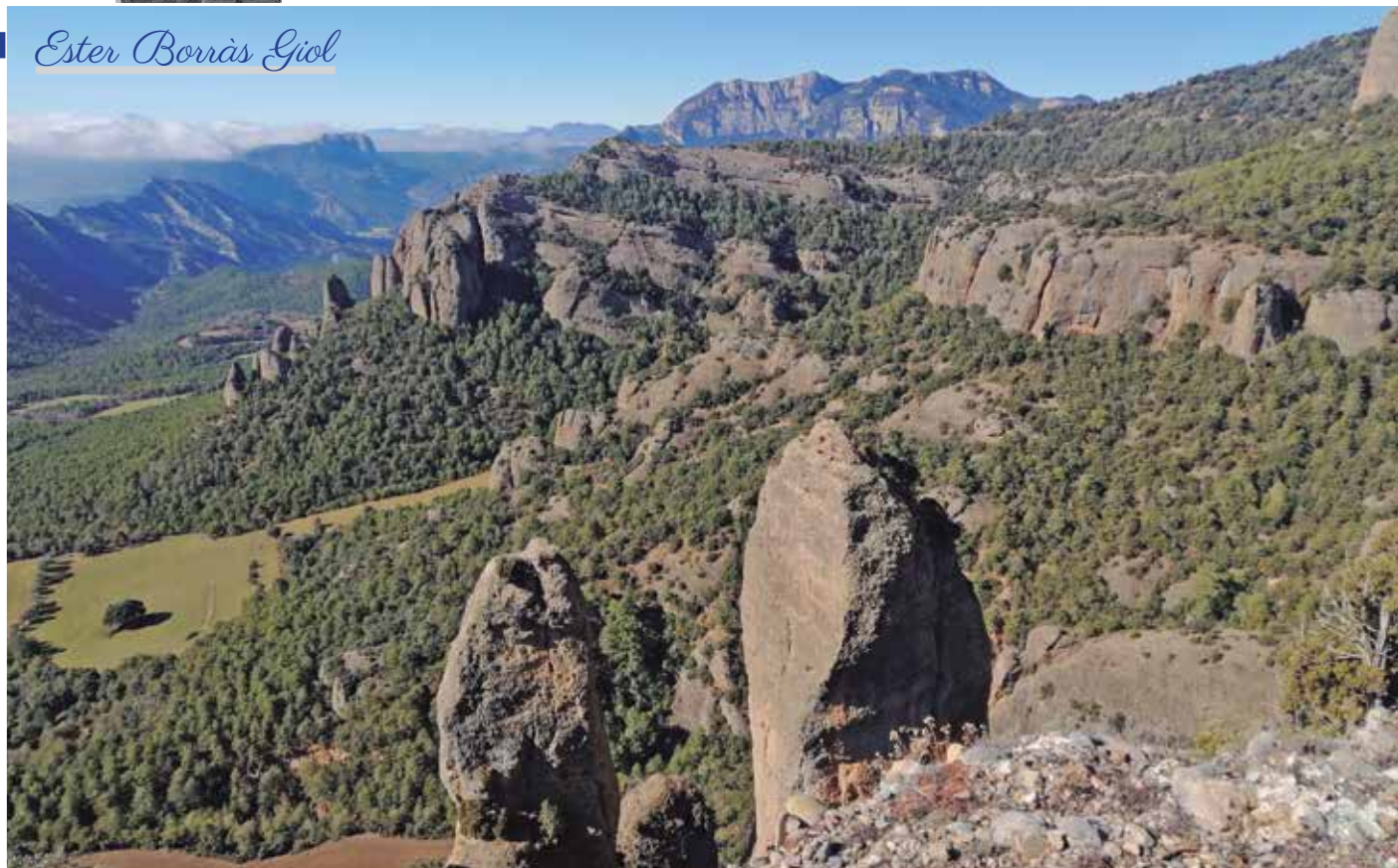

Foto de **Jordi S. Benet**

Les Encantades o Montserrattines

Ester Borràs Giol

El Solsonès és una comarca que tendim a oblidar quan parlem d'excursionisme i, en canvi, està ple de llocs amb molta personalitat com per exemple Lord, Busa i la Vall d'Ora.

Aquest cop anirem fins a Cambrils. No, no es tracta pas del nostre veí costaner, sinó d'un llogaret dins el terme municipal d'Odèn.

Les Encantades, també anomenades les Montserrattines, són unes petites muntanyes de conglomerat que recorren de manera evident les formacions del massís de Montserrat i d'aquí li ve el segon nom.

Començarem l'excursió al mirador de Serra-seca (també es podria començar des de Cambrils mateix si la volem allargar una mica), des d'on tenim una bonica vista de la vall de la Móra Comdal i, curiosament, també es pot observar, en la llunyania, el perfil del Montserrat autèntic. El cotxe es pot

deixar a la carretera, vora el monument al Tour de França, que va passar per aquí el 2009.

Pujarem suaument fins al Pla de les Guàrdies, on també faríem cap si comencéssim des del poble, que queda a 3,3 km passant pel Pi de Nerola. Ens trobem en un entorn de pastures, sense bosc, amb vistes que arriben fins als Pirineus.

Ara comencem a baixar decididament per terreny de conglomerat i ho continuem fent fins a situar-nos a una alçada que ens permetrà anar resseguint tot el paratge de les Encantades sense guanyar ni perdre gaire desnivell. Passarem per les capçaleres de torrents i barrancs, entre ells un dels més bonics, el Torrent Mal on, a més a més, hi ha una font. Des del mateix sender i també des de diversos miradors naturals, com ara el de les Roques de Medes, i tot el tram fins arribar al collet de les Artigues,

gaudirem de les millors perspectives de les Encantades i les seves formes peculiars: agulles punxegudes o arrodonides, esperons i roques que es fan petons.

Des del collet de les Artigues tornem a baixar decididament, aquest cop entre bosc, fins arribar a la cruïlla que va a les runes de la Móra Comdal, on hi ha també l'ermita romànica de Santa Eugènia, que aguanta estoicament. Reculem i ja només ens quedarà fer la pujada per tornar al punt d'origen. Aquesta part de l'itinerari, amb trams de pista, segurament se'ns farà llarg, només trencat pel nucli de Sàlzer, format per una caseta, el mas i l'ermita romànica de Santa Magdalena.

Ja que heu arribat en aquesta zona del Solsonès, podeu aprofitar per visitar el recuperat Salí de Cambrils.

CAMPANAR, CAMPANES, CAMPANER, CAMPANADA, CAMPANILLES....

■ *Salvador*
Juanpere Cabré

■ *Teresa*
Mateu Huguet

■ *Ricard*
Pagès Llobet

Etimològicament, campana ve del llatí *campana*, gentilici de *Campania*, d'on provenia el bronze per a fabricar les campanes (s. XIV).

Campana: Instrument idiòfon de percussió, generalment de metall, que té la forma d'un vas, el qual es presenta suspès, boca avall, i sona en ser colpit pel batall o per un martell exterior.

Segons un estudi que recull les alçades dels campanars de Catalunya per comarques, *Alçadescampanars2pdf*, l'alçada del campanar de Vilaplana i la dels campanars dels pobles veïns són:

— Vilaplana	<i>La Nativitat de Maria</i>	31,42 m
— La Mussara	<i>Sant Salvador</i>	14,50 m
— La Selva	<i>Sant Andreu</i>	26,19 m
— l'Aleixar	<i>Sant Martí</i>	40,00 m
— Maspujols	<i>Santa Maria</i>	40,66 m
— Alforja	<i>Sant Miquel</i>	47,30 m

Pel que fa a l'alçada, el nostre campanar és dels més humils de la contornada, però pels materials de la seva construcció, la forma i el color, és diferent de la majoria i bastant únic. Per la part de dins és de pedra, però està revestit per fora de maons que li donen aquest color rogenc característic. A "*Campanars tarragonins. El cas d'Alforja*", hi trobem informació de la construcció de la nostra església i les famílies implicades. Interessant.

Recentment i gràcies a la feina de recuperació del patrimoni que es duu a terme pel grup que porta aquest nom, hem tingut notícia dels forns teulers o rajolers que tenim a Vilaplana. Algun el coneixíem, però

la majoria no. N'hi havia quatre.

Segons sembla, precisament, aquests forns van sorgir per fer front a la gran demanda que hi va haver de rajolers per a construir el campanar que ara perfila la silueta del nostre poble.

Per dins, el campanar té uns altres atributs:

Hi ha tres campanes dins del campanar, la gran, la Sebastiana, pesa 500 kg i el 1967 van portar-ne la tremuja* de València. La mitjana, la Bàrbara, que necessita una mica de restauració i una altra de mida semblant a la Bàrbara que van portar de la Mussara el 1970 i que segons el llibre "*L'Església de La Mussara. Un viatge de 900 anys*", es diu Maria i va ser fosa a Reus l'any 1839. Una quarta, petita, és a l'exterior, a l'espadanya d'un ull que hi ha a sobre el frontó de la façana. Aquesta també rep el nom de Maria. De les dues campanes que hi havia al poble abandonat de la Mussara, l'altra va fer cap al poble de Capafons, a l'ermita de Barrulles.

Perquè les campanes compleixin la seva funció, cal un campaner: El Pere Ramón. Campaner i moltes coses més. Ha tocat les campanes des dels 13 anys, quan ja hi pujava per ajudar a son pare i a sa mare. Ens diu: "*El mestre em donava permís per sortir un rato abans*".

Comenta també, que quan ha calgut, ha comptat amb el suport i ajut del Francisco de cal Favià per fer-les repicar.

Ell va heretar aquesta feina i d'altres del seu pare, el Pep Cinto, que l'havia fet des del 1945, any que va començar i fins al 1969, any que va traspasar. En Pere Ramón tenia 17 anys, en fa 55 que puja al campanar.

Fent memòria, recorda aquests tocs que es feien i que ja no es fan:

— Es tocaven les campanes el dissabte al migdia per enunciar la festa de l'endemà.

— Es tocaven a la 1 i a 2/4 de 3 per assenyalar el començament i final de la parada laboral de migdia.

— A Mes de Maria, al maig.

— A Rosari de l'Aurora, també el mes de maig.

— A Setenes, els divendres de les set setmanes de Quaresma.

— Al Novenari, els nou dies de les ànimes.

— Per la Mare de Déu del Roser, a l'octubre.

— Toc de foc.

— Per Corpus.

— Toc “d’aubat” (albat), quan moria un infant.

— Tocar el “temps” (hi havia un toc per a assenyalar tempesta o temps perillós).

El Divendres Sant no es podien tocar campanes, però sí que se sentien les **MATRAQUES** tot el dia.

Sí que continuen encara els tocs de:

— Missa.

— Festa Major.

— Toc de difunts.

A més de les campanes i el campaner, hi ha un tercer component en la història d’un campanar: les anècdotes del dia a dia.

Per exemple:

Hi han caigut dos llamps. El primer, va ser a finals dels 40, que va obrir una esclatxa al campanar que encara s’endevina. Va esberlar la campana mitjana que té la nafra i va produir una gran trencadissa a l’abadia. Sembla que el llamp va baixar pel cable de la campana que dona a les escales i d’allí va entrar a la casa del capellà. El segon, va tenir lloc el 1972 o 1973 i va esberlar una mica una cantonada del campanar.

Abans del Pere Ramón han fet de campaners, el seu pare, el Pep Cinto, el Joan Cabré i tots els seus germans, el Sebastià Masdéu abans de la guerra, l’avi Picon, pare del Carlos i del Francisco Picon, i la seva mare, la Mariana “Campanera”. En temps d’aquesta avantpassada de les germanes Mariana i Rosa Vermet, ens expliquen que el Batista Bidó, germà de la Teresa Bidó, del Pep Bidó i de l’Adela Bidó, amb només 11 anys va pujar amb ella al campanar i sortint a la part de fora va donar tot el tomb caminant per la rebava que l’envolta! Si en devia ser de *tremendo*!!

També hem sabut que hi havia un encarregat de donar corda al rellotge del campanar. En aquest cas era el Sebastià Baget, pare de la Quimeta i de la Victòria. Aquesta última va continuar l’encàrrec del seu pare.

Si repassem la cultura popular i les dites o frases fetes, veiem que campanes, campanar, campanades... hi són força presents:

— “No es pot anar a missa i repicar”

— “Ventar les campanes”

— “Llençar les campanes al vol”

— “No és tard mentre toquen campanes”

— “Més sord que una campana”

— “L’últim toc”

— “Sentir tocar campanes”

— “Toc d’alerta”

— “Una campanada”

— “Ser un tocacampanes”

— “N’hi ha per tocar campanes”

— “Bon batall!”

— “Cada campana fa el seu so”

— “Campanes al vol, pilotes a l’olla”

— “Alt com un campanar”

— “Fer-ne de l’alçada d’un campanar”

I podríem seguir. Queda clar que no només hi ha una funció religiosa lligada a les campanes, també hi ha un ús civil, social, de comunicació clarament, pel fet en si que s’esdevé i per les dinàmiques que es generen en conseqüència. Val la pena consultar “*Les campanes d’ús civil a Catalunya: cap a la concepció moderna del temps*” on es fa palès el valor enfront del rei i l’església que tenia la campana i la possibilitat de control del ritme de vida; d’aquí venen les torres del rellotge. El toc de campana és patrimoni d’interès nacional des d’octubre de 2017.

Tots hem sentit les campanes del

nostre poble o del poble veí si n’erem més a prop i la seva visió i el seu so ens situaven i ens situen en el temps i en l’espai, pel què enuncien i perquè ens fan sentir a casa.

Actualment, els dos campaners del poble són a prop dels 70 i 80 anys, respectivament. Reflexiono i com que no pertanyo al grup de persones a les quals el so de les campanes els molesta, penso si serem a prop d’acomiar-nos d’aquest so que sempre ens ha acompanyat? NO voldria pas que passés. Sé que pobles del voltant ja no en gaudeixen, però forma part del nostre patrimoni i no ho hauríem de perdre. Els nens de l’escola potser no en saben res i potser els hi podríem ensenyar. Podríem pensar maneres d’allargar la vida d’aquesta tradició, d’aquest valor, d’aquest patrimoni i fer-ho “sostenible” per tal de poder-hi conviure i no perdre-ho. De fet, serà una decisió nostra i respondrà al valor que li vulguem donar com a comunitat.

Gràcies, Pere Ramón, per tots els cops que has pujat al campanar per nosaltres i ens has regalat aquesta música que reconeixem de lluny i amb els ulls tancats.

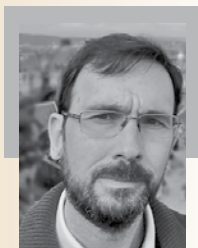
Gràcies també a la Maria Planot, a la Montserrat i el Josep Joaquim i a la Núria Bidó, pel seu temps, aclariments i conversa sempre agradables.

Fins a la propera,

Ricard Pagès, Salvador Juanpere i Teresa Mateu

* La peça que assegura la campana i li fa de contrapès al ventar-la és anomenada *Capçal* o *Tremuja*.

■ *Joan M. Rovira Rojals*

El destí, sempre capriciós, ha volgut que aquesta sèrie que ha relacionat Guerra Freda i cinema conclogui coincidint amb la recent mort de Mijaíl Gorbachov, el darrer líder de la Unió Soviètica i, en la meua opinió, un dels protagonistes del segle XX amb tots els clarobscurs que es poden debatre al voltant de la seva figura. Clarobscurs més lligats a la seva obra i llegat que no pas a la pròpia persona.

La Guerra Freda va acabar amb ell i això va significar la caiguda del bloc soviètic, un bloc que geopolíticament s'estenia a nivell global. No només això, la mateixa Unió Soviètica va quedar desmembrada en diverses repúbliques, sent Rússia la reconeguda oficialment com a hereva de l'herència soviètica.

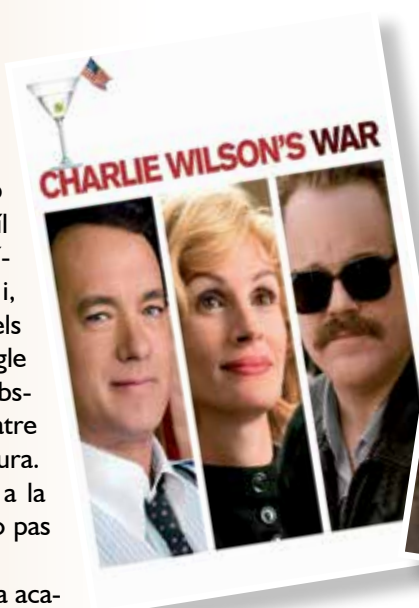
D'aquells fets se'n deriven moltes preguntes que avui en dia encara són ben vigents pels fets que vivim. Era inevitable la caiguda del bloc soviètic? Se'n va aprofitar occident? Gorbachov era una persona benintencionada, pragmàtica o venuda a interessos estrangers? I en aquesta línia no parariem i entrariem en els famosos *What if?* històrics, exercicis teòrics d'anàlisi i suposicions ben interessants per amants de la història en un bon sopar o amb un cafè al davant.

El fet és que quan Gorbachov va arribar al poder, cap al 1985, es trobava un país amb una economia totalment estancada. Vet aquí el problema de l'anàlisi. La Unió Soviètica no estava en recessió, però alguns estudis diuen que aquest era el seu fat. Havia perdut la carrera a la Lluna, però encara meravellava al món amb les seves gestes espacials, com les seves estacions orbitals. Militarment, competia directament amb els Estats Units i fins i tot els superava en camps claus, però a costa de destinar ingents recursos econòmics que l'endarrerien en altres camps també importants com ara l'industrial i empitjoraren la vida d'uns ciutadans cansats de privacions.

Heus aquí el perquè alguns han parlat de Gorbachov de poc menys d'un traïdor a la pàtria similar a la traïció que deien havia patit Alemanya a la fi de la Primera Guerra Mundial, encara amb capacitat de combatre i amb les fronteres intactes,

La guerra freda (VI)

La fi

però molt debilitada i després destrossada pels tractats de Pau que al final, amb factors econòmics, van portar al nazisme al poder i a l'apocalipsi de la Segona Guerra Mundial. Esperem que la història no es repeteixi.

Però centrem-nos en aquest final, segurament sobtat per la majoria dels que ho varem viure, encara que fóssim joves.

Els soviètics s'havien empantanegat en una guerra com abans havien fet els nord-americans. Afganistan fou ba-

tejat com el Vietnam soviètic. El passeig militar es va convertir en una guerra de desgast que els soviètics no podien suportar i malgrat que no tingueren el problema de la premsa, gràcies a la censura, la societat soviètica l'odiava. Comencem a posar exemples cinematogràfics.

Em disculpo per començar amb una pel·lícula com *Rambo III* (1988), però no puc evitar incloure-la per l'escenari, per la implicació nord-americana proporcionant armes als afganesos i, sobretot, per la ironia històrica de qualificar als combatents afganesos com a lluitadors de la llibertat quan algunes faccions eren la llavor dels futurs talibans i aleshores ja rebien ajuda d'uns senyors que acabarien estavellant avions contra edificis. La història té girs més sorprenents que la millor de les pel·lícules.

Sobre l'ajuda nord-americana a la guerra, val més la pena *La Guerra d'en Charlie Wilson* (2007), una divertida dis-

ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

secció de la política nord-americana dels vuitanta i com es va produir la implicació en el conflicte asiàtic, gairebé més per iniciativa privada que per una planificació.

Si ens centrem en cinematografia feta al propi país afectat, cal mencionar *La novena companyia* (2005), cinta bèl·lica que narra les peripècies d'uns joves soldats en la darrera gran batalla de la guerra. Del mateix gènere és *Última Misión en Afganistan* (2021). Com en el cas nord-americà, un cop mig digerida la desfeta, el cinema nacional intenta recuperar batalles o actes heroics per tal d'enaltir els valors patris, minimitzant els crims contra la població civil i estereotipant els adversaris.

Així doncs, donem-li una oportunitat als afganesos d'explicar la seva història amb Parwazehgah (2019), una cinta molt interessant, expressada des dels ulls d'un nen que intenta sobreviure venent pel·lícules de Bollywood i que ens situa just a la retirada soviètica i la incipient pujada dels radicals.

Gorbachov va tenir en herència una guerra i, a sobre, va trobar un altre problema i ben gros. El 26 d'abril de 1986 es produïa l'accident nuclear de Txernobyl.

L'accident era conseqüència directa de tots els defectes del sistema soviètic i recordava les velles tendències que encara no s'havien acabat, ja que la notícia fou amagada diversos dies i això va disminuir la confiança amb el nou líder. La crisi va costar una fortuna a les casti-

gades arqueus soviètiques, per no parlar de tota la crisi humanitària resultant.

Evidentment, la minisèrie Chernóbil (2019) en fa referència. Són només 5 capítols i és aclamada com a una de les millors de tots els temps, descrivint els fets —amb algunes llicències dramàtiques— amb tot detall.

Val la pena que la mireu, però si voleu veure el veritable realisme, cal que veieu el documental *Kolokol Chernobylya* (1987), que podeu trobar gratuïtament a Youtube. Per la data, ja veieu que fou filmada immediatament a l'accident, centrant-se en els treballadors i les conseqüències immediates. I, per cert, si veieu una menor qualitat d'imatge, rugosa i rudimentària, és a causa dels mateixos efectes de la radiació.

Malgrat tot, la Perestroika avançava tot i que no tothom hi estava d'acord, i la fi de la nostra història estava ja a prop. Gorbachov no ho tenia tot lligat i no seria possible una via a la xinesa. Curiosament, l'any 1989 marcaria els dos règims comunistes.

La revolta de Tiananmén era esclafada sense miraments amb milers

de morts i assentava les bases perquè la Xina fes una transició a economia de mercat, sense que el Partit Comunista perdés el poder. Uns mesos després i a uns milers de quilòmetres, el Mur de Berlín, aquella barrera que durant dècades havia estat impenetrable i el millor dels símbols de la Guerra Freda, queia sense violència.

Les imatges són poderoses i allò era un fet històric que no trigaria a traduir-se en històries del cinema. La simpàtica *Good Bye Lenin* (2003) representa bé aquells canvis. Una mare, comu-

nista fervent, cau en coma i es desperta un cop el mur ja ha caigut. El seu fill li farà creure, no amb pocs esforços, que res ha canviat per tal que no pateixi un nou atac.

Una altra comèdia sobre el tema és *Bornholmer Straße* (2014), tot un èxit a Alemanya quan es va estrenar, però amb escassa repercussió internacional. En aquest cas, detalla els fets des del punt de vista dels guardes de frontera. Devia ser ben curiós per a ells veure que allò que havien defensat durant dècades ara queia com si res.

El camí ja estava fet i tota l'Europa oriental s'alliberava, amb més o menys violència, del domini soviètic. Una època acabava, l'època on el món havia viscut polaritzat sota l'amenaça de la destrucció mútua. Gorbachov era engolit per les seves pròpies reformes i, finalment, la bandera soviètica baixava per darrer cop el dia de Nadal de 1991 i un nou món, ple d'incerteses, iniciava les seves passes. Però aquesta... aquesta és una altra història.

**Grup de teatre
de Vilaplana**

La Vall SoStenible: Comunitat Energètica Local (CEL)

Reunió del 14 de setembre a Vilaplana

La major part de l'energia que es consumeix a Europa prové de les energies fòssils i de l'energia nuclear.

Des de sempre, a l'Estat Espanyol, els grans monopolis (Endesa, Hiberdrola, Naturgy) han tingut el control i han obtingut uns beneficis astronòmics.

La transició energètica, cap al consum d'energies renovables, és el camí, però aquests grans monopolis no volen perdre el control que tenen sobre l'energia i lluiten per aconseguir-ho, costi el que costi.

Es constitueixen capdavanters de les renovables, a gran nivell i planifiquen i volen construir grans parcs eòlics, grans zones de plaques solars, projectant el traçat per on hauran de passar les grans torres elèctriques, que travessaran tot el territori, per la part més rural, per transportar l'electricitat fins a les zones de més aflluència urbanística.

La Unió Europea reconeix la ciutadania i les comunitats energètiques com a agents actius del sistema energètic i es concedeix de forma explícita a la ciutadania i a les comunitats el dret a produir, emmagatzemar, consumir i vendre la seva pròpia energia renovable.

Sabem que, a Catalunya, ja s'han iniciat Comunitats energètiques a Vila-rodona, a Pinell de Brai, a Balenyà, a Caldes de Montbui... i a 120 municipis més. Aquest és un moviment que es va generalitzant a tot el territori.

Els pobles de la Vall SoStenible també volem anar avançant en la direcció de crear una Comunitat Energètica Local, una CEL, així les persones que no puguin suportar el cost de fer una instal·lació a la seva teulada o no tinguin teulada, fent-se soci de la CEL i pagant la seva part de la instal·lació col·lectiva, podran beneficiar-se de l'energia que es produirà al poble.

D'aquesta manera consumirem energies renovables, i entre tots, farem possible la transició energètica, que tan necessària és.

El Camp de Treball

Alex Masdeu

Aquest estiu, del 24 de juliol al 7 d'agost, hem aïngut el 3r Camp de Treball de joves, que s'ha fet a Vilaplana. Enguany hi han participat 15 joves, 7 noies i 8 nois, de 14 a 17 anys, acompanyats de 2 monitors, la Blanca i el Pau, i la Maria, una ajudant en pràctiques.

Els monitors van organitzar els joves en 3 grups de 5 persones cadascun, de manera que cada dia, al matí, dos dels grups anaven a fer tasques a la muntanya i el tercer grup, amb un dels monitors, es quedava al poble (endreça, descans i piscina). Així, dos dies consecutius treballaven i el tercer, descansaven.

He estat el coordinador de l'activitat tècnica que han fet els joves a la Font de la Teula i al Pou de Gel o Neu de la Mussara i el Josep Bigorra i el Doro Tost han estat els encarregats de fer els desplaçaments fins al lloc de destinació, tant a la pujada com a la baixada.

Als dos espais que s'actuava enguany, s'hi ha fet una bona feina, consistent en el desbrossat dels dos llocs i en la restauració de la font i dels espais adjacents.

A la tarda, feien activitats de lleure per Vilaplana, convidant els nois i les noies del poble. Hi ha hagut molt bona convivència.

Com a cloenda de la seva estada a Vilaplana també van participar, com a col·laboradors, de l'edició del Mussart d'enguany.

Neus Sánchez Ricard

UNA VETA D'ESPERANÇA

Ell no va ser a temps de marxar. Com molts altres de la seva mena, viu clavat a terra. Plantats en un sòl acaronat d'entrellaçades arrels; que, fermament abraçades, no deixen desfer el terreny encabat de ploure; que, fortes i resistents estrenyen cada gra de sauló, embolcallen cada terrós. Sòl reblert de vida, que torna i retorna, que es transforma a trossets per nodrir constantment.

Raconada que era pas d'esmunyedissos esquirols desmemoriats per trobar les glans als seus rebosts. Indret que acollia l'aixopluc d'enganyapastors de camuflatge, immòbils i a l'aguait. Terme on hi havia l'arrecer de desbocats i sorollosos jabalins seguint alguna flaire. Cingleres on s'hi podien trobar les mudes de perillous escurçons que havien zigzaguejat.

Ells, podent bellugar, potser van ser a temps de fugir...

Molses i falgueres que han perdut el seu verd perenne; esprimatxades sargantanes que ni elles han estat prou àgils; acolorides papallones polvoritzades en ple vol; laborioses abelles fumejades pel camí. Fins i tot alguna cullereta

d'algun toll no s'ha pogut protegir, la humitat li ha servit de ben poc. Rates cellardes, àligues, mussols... es perseguien els uns als altres, ara, només s'enlairen per fugir. Foragitats.

Alzines i pins, grèvols i brucs. Algun en rebrotarà. Paisatge cendrós, negrosos esquelets als quals només el pas de molts anys podran retornar alguna verdor; antic entorn que tan sols el tornaran a conèixer les generacions que encara no hi són. Imprudències generals, minso respecte quan es trepitja pinassa, quan hi ha glans pel camí... diuen que és així que prenen vora el vuitanta per cent de les flames.

Aurons i gatells; càdec, teixos i ginebrons... en altres temps tresors per cuidar, ara brases per apagar. Avellanes que es fan xiulets, olivers ofegats de mamadors, aumetllers de raça que s'han fet massa alts per poder batre'ls. Metxa fàcil, fenàs difícil d'aturar Cels rasos i aigua que no vol caure, i que fa baixar el riu sec i estroncar les fonts i ensulsi les mines i deixar mitges les basses. Potser decisions preses des de despatxos llunyanys.

Floreixen arbusts i arbres quan no toca, fora de temps, i a qui alimenten encara no ha arribat. Desapareix silenciosament, lentament, la diversitat que s'havia vist brotar altre temps. Es

fa fonedissa sense soroll, sense retorn, la variada i acolorida multitud que ans brunzia sense parar.

...Piràmide socarrada, interconnexions bleïdes, biodiversitat anihilada i ja fumejant. Fauna que corre espaiada. Flora que, immòbil, es consumeix tot crepitant...

Ell no va ser a temps de marxar. Com molts altres de la seva mena, viu clavat a terra. Però potser el fil subterrani que el nodreix, la malla amagada que el reviscola, ha quedat fora de l'abast d'aquesta roent extinció, d'aquesta futura desolació... potser aquesta veta que ve de lluny, algun dia farà tornar a parlar d'ell.

I potser, quan es decideixi a tornar a ploure, ell s'entossudirà a sortir. I se'n tornaran a fer.

■ ■ ■

**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

Instal·lacions JF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernàndez Llorens

instaljf@tinnet.cat

620 272 212

MUSSART

MUSSART

6 d'agost de 2022

■ *Magda Montlleó Llauradó,*
regidora de Cultura

En el marc d'un espai únic, a la Mussara, envoltats de natura i d'història i amb el títol "El Món es mou", enguany, unes sis-centes persones, vam poder gaudir de la 14a edició del Mussart amb interpretacions esplèndides de relats reivindicatius i punyents, com ja és habitual, però, aquest cop, acompanyats de moviment, de dansa.

Sota la direcció artística d'en Francesc Cerro-Ferran, un elenc d'actors, rap-sodes i dones de dansa: l'Anna Serra, el Bernat Quintana, la Magda Borrull, el Jordi Francesch, el Joaquim Mallafré, la Soraya Àvila, el Marc Mestre, l'Ingrid Braña i el Jaume Salvat. Elles i ells, ens van oferir un recital de textos i dansa, esplèndid.

La part musical va anar a càrrec de músics ebrencs: del cantautor Noel Luna, que ens va oferir el seu repertori més íntim i de l'Arturo Gaya i el seu grup, que van omplir la nit amb les seves cançons populars i tradicionals.

Enguany, el primer dissabte d'agost, va ser el dia 6, que curiosament, va coincidir amb el dia de Sant Salvador, Festa Major de la Mussara.

Moltes gràcies a totes les persones de l'organització i a les col·laboradores i als col·laboradors, que van fer possible poder gaudir d'una vetllada inoblidable.

Fotos de Jordi S. Benet

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
e.e: salsa@maptel.es

VILAPLANA

Antònia Farré Sanfeliu

El noi de la targeta porta pantalons curts, d'aquests esportius de cotó, foscos, amb el color poc definit, segurament que els falta un cop de rentadora, tinc la certesa que potser han estat els millors pantalons d'aquests dies de camp de treball. La samarreta blanca, també de cotó, d'un blanc trencat i de màniga curta. Els cabells al vent, brillants i els ulls nets, agosarats, amb les Nike descordades, sense arrossegat els peus. Passa entre les taules, lleuger, rialler, simpàtic amb l'objectiu de persuadir, no pas seduir, més aviat commoure.

M'hi fixo quan ja es dirigeix a la meua taula i amb una certa elegància em dona una targeta ben curiosa, artesana, vull dir feta a mà: CONCURS DE PASTISSOS i un telèfon. M'atrau la juguesca i la relaciono amb un story a l'Instagram de l'Ajuntament de Vilaplana.

Automàticament el noi de la targeta em transporta a l'època en què els meus fills anaven al cau: entre dinars de carmanyola i concursos de pastissos teníem els caps de setmana ocupats. La nostàlgia em supera, el noi de la targeta m'ha commogut, i decideixo arribar fins al final: hi vull participar.

Com ja haureu endevinat el noi de la targeta és un dels components del Camp de treball que han estat presents al poble, compartint local amb els nostres joves. Tot ha fluït, la bona comunicació ha permès compartir el local dels joves de Vilaplana amb els del Camp de Treball. Anticipadament, s'ha informat els joves d'aquesta ocupació i han acceptat el repte de conèixer durant uns dies conjuntament. El diàleg i posar en comú els diversos punts de vista fa que tothom se senti beneficiat: hi ha hagut coneixences, segurament algun malentès, i n'estic convençuda que una bona

EL NOI DE LA TARGETA

CODI 1

CODI 2

dosi de records d'estiu que no s'oblidaran mai.

Jo que soc de mena despitada i capficada, gràcies al noi de la targeta em vaig adonar que l'estada d'aquells joves a Vilaplana arribava a la fi, i per celebrar-ho ens convidaven a participar en un concurs de pastissos i a l'exposició de la feina feta. Ho vaig tenir molt clar: un brownie, un brownie d'Oreo! De seguida em va venir al cap el brownie de les putes receptes de la iaia (codi 1). Orgullosa del resultat, vaig decidir que el nom que esqueia al brownie era XOF! A les 19.00, davant del local hi havia una taula amb altres pastissos i em vaig aplaudir perquè com a mínim el nom que vaig triar per al meu pastís, li era ben escaient. N'hi havia pocs, però feien una patxoca envejable. El Donut, el pastís de pinya, el pastís de pastanaga, el pastís *La vida vilaplanenca* i un altre de preciós (codi 1). El grup de tastaires no era només de joves del camp, sinó com un sol grup, s'hi barrejaven els nostres joves, els vilaplanencs. Quan es va donar el tret de sortida per fer el tast, els pastissos es van fondre en un tres i no res. El donut de xocolata gegant va ser el més votat i la Blanca Salvat es va endur el premi: dues entrades per al Festival Mussart.

No em vaig endur el guardó, però el XOF va desaparèixer i no en va que-

dar ni una engruna. I com a colofó una exposició sobre les tasques de restauració que havien dut a terme durant aquells dies els joves del Camp a la font de la Teula i al pou de gel, sota la mirada experta de l'Àlex, el nostre picapedrer.

Com que sé que Vilaplana és un poble llaminer, vaig intentar recollir les receptes dels pastissos. No hi són totes i les que hi són les haureu de descobrir acostant el mòbil als codis QR, també hi veureu les fotos de la jornada.

El noi de la targeta, podia ser un nen, una noia, una nena o vostè o jo mateixa... no té cap importància, el que compta és el que queda i perquè pugueu reviure l'experiència agafeu el mòbil i passeu-lo per damunt dels codis QR i deixeu-vos sorprendre!

■ ■ ■

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

C/ Cornudella del Montsant, 39
Pol. I. Agro Reus 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - 977 327 350 Fax 977 124 014
comandes@cr4.cat - www.cr4.cat

CELEBRACIONS D'ANIVERSARIS: Efemèrides

Aquest estiu, tres Collites o Quintes han celebrat l'aniversari.
Les nascudes i els nascuts l'any 1952, aquest any celebren els 70 anys.
Els de l'any 1957, celebren els 65 anys, i els nascuts el 1962, celebren els 60 anys.
Per molts anys a tothom i moltes felicitats!!!!

La Quinta del 52

Van fer el sopar de celebració, el dissabte, dia 23 de juliol.

En primer terme i assegudes a la taula, d'esquerre a dreta:

M. Carme Virgili i Carlota Alsina.

A peu dret, darrere i d'esquerre a dreta:

José López, Cristina Cavallé, Joan Masdén, Rosa M. Mestre,
Joan Bonet, Maria Moya, M. Pilar Aragonès i Ferran Llauradó.

No hi van poder assistir, però hi eren amb el cor:

Salvador Recasens, Anita Gómez, Montserrat Cortadelles
i Misericòrdia Castells.

Foto cedida per Maria Moya

La Quinta del 57

Van fer el sopar de celebració, el dijous, dia 18 d'agost.
En primer terme i asseguts a la taula, d'esquerre a dreta:

Josep Pàmies, Matilde Bonet, M. Cinta Prades,
Lourdes Huguet i Margot Lucas.

A peu dret, darrere i d'esquerre a dreta:

Ricard Llauradó, Marga Duño, Jacqueline Mariné,
Montse Cabré, Jaume Queralt, Rosa M. Boqué,
Francesc Mestre, Montserrat Valle
i M. Mercè Mora.

No són a la foto:

Angelina Moreno, Carme Piñol, Montserrat Mariné,
Sebastià Mariné, Sílvia Guarch i Xavier Aymamí.

Foto cedida per Lourdes Huguet

Foto cedida per Jordi Anguera

Sopar d'aniversari de la Collita del 62

Per celebrar-ho van fer un sopar, el divendres, dia 9 de setembre.

A peu dret, darrere i d'esquerre a dreta:

Pili Huguet, Jordi Sánchez, Antonieta Recasens i Anna M. Miravall.

Just davant de l'Anna Maria, també a peu dret i d'esquerre a dreta:

Magda Huguet, Carme Mestre, Manuel Torresillas, Marius Juanpere,
Marta Rodón i Joan Huguet.

En primer terme, i mig ajupits: Jordi Anguera i Teresa Serra.

No són a la foto:

Imma Aymamí, Josep M. Anguera, Montse Moya i Roser Queralt.

Pep Mestre Anguera

Lo Pedrís sempre ha mirat per treballar fort per la cultura. D'alguna manera o altra (i lluitant contra el rumb que ens marca la tirania de les modes!) ha vetllat per mantenir viu el foc del deler de fer, sempre una miqueta més, per crear una forma de riquesa que no es valora en diners. És com un afany, tal-

Vilaplana Ressona-4

cantar per oferir un programa diferent: Per una forma que potser algú podria considerar una mica més culta, refinada o potser distingida; per un espectacle que mirava d'abraçar l'art de l'expressió musical amb el de la dansa. I no ens volíem resignar a oferir (permeteu-me l'expressió) una bagatel·la! Però tampoc no us volíem enganyar! Tanta gosadia no ens l'hauríem pogut permetre només per mèrits propis, *Déu mos en guard!* El que us vam presentar era només el resultat de jugar a treure profit del

de la dansa en algunes peces. No hem d'enganyar ningú si us diem que, una vegada resolt aquest primer pas, no va resultar una feina difícil! Tant l'Aida com el Bruno es van entregar en cos i ànima des del primer moment en què els vam fer la proposta. Aleshores, una vegada convençuts, només ens restava triar la data, el lloc i demanar la col·laboració a l'Ajuntament de Vilaplana, sense la qual aquest espectacle hauria estat impossible de fer!

Estem segurs que, tant el racó

ment fam, per contribuir a ampliar horitzons més enllà de la pell que marca la frontera del nostre nas i acostar-se (no pas per a instruir!) a tothom que s'hi noti identificat en alguna de les formes que humilment intentem presentar i donar-vos a conèixer.

En aquest marc vam voler rescatar i presentar una nova entrega del Vilaplana Ressona. I aquest estiu, per quarta vegada a la nostra història, ens vam de-

centímetre zero que ens proporcionava la coneixença dels artistes per persuadir-los perquè ens concedissin un bocí del seu treball, un pessic del seu esforç, per fer-nos disfrutar amb el seu talent.

Així, de les primeres converses amb la Magda, on volíem mostrar el darrer treball del Bruno a l'Òpera du Rhin en vídeo, a la proposta final, vam anar perfilant, dibuixant i evolucionant la idea afinant-la i definint-la finalment com un concert de piano amb el complement

del poble que vam triar i guarnir per a l'ocasió com lo que realment mereixia la pena, que és la proposta que ens van fer l'Aida i el Bruno va agradar molt. I aquest fet ens anima a seguir treballant des de la plataforma de Lo Pedrís en pro de la promoció de qualsevol forma de cultura al nostre Poble.

■ ■ ■

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados

SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante

977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 **REUS** (Tarragona)

Cinefòrum a la fresca

Tercer estiu de projeccions pel debat al Casal. L'11 d'agost vam inaugurar amb **Crazywise** (Sàvia Bogeria) de Phil Borges (autor dels curts *Stirring the Fire* sobre dones que estan canviant el món amb els seus projectes) i Kevin Tomlinson (autor de *Back to the Garden*). És un documental que mostra què podem aprendre de persones d'arreu del món que han convertit les seves crisis psicològiques en experiències positives de transformació. La presentació va anar a càrrec del Jaume Queralt, vilaplanenc, pintor i expresident de l'Associació de Bipolars de les comarques de Tarragona, que va explicar la seva experiència en el diagnòstic i gestió de la malaltia.

Fridays for Future lluita contra l'escalfament global i el canvi climàtic, llavors... què hi té a veure un documental sobre salut mental? Molt, perquè la mateixa societat que ens ha portat a aquesta crisi, exclou, medicalitza i no vol entendre a les persones que pateixen crisis psicològiques. El documental planteja que la malaltia mental no és quelcom personal, sinó cultural i social i molt lligat al medi ambient, tal com per exemple s'explica en la cultura tibetana, on la malaltia no es considera un trastorn individual, sinó molt més general i totalment relacionat amb el medi, i que apareix quan perdem la connexió amb la natura.

En el debat posterior a la projecció, es van debatre molts dels temes

que el documental planteja: la medicació, la rellevància de l'entorn... i també es va parlar del psiquiatre reusenc *Francesc Tosquelles*, per les pràctiques d'avantguarda que va portar a terme en el camp terapèutic, polític i cultural, abordant l'arrel social de la malaltia mental i transformant les institucions psiquiàtriques durant la República. Molt aconsellable l'exposició del CCCB sobre la seva figura: "Com una màquina de cosir en un camp de blat" que llavors encara es podia visitar a Barcelona.

La segona projecció, el 25 d'agost, va ser **Estiu 1993**, el primer llargmetratge de Carla Simón. Com Alcarràs, també va ser premiat al Festival Internacional de Cine de Berlín com a Millor òpera prima i va ser seleccionat per representar Espanya als Oscars. Estiu 1993 no parla del drama de la pagesia com Alcarràs, sinó d'una nena petita que ha perdut els seus pares i afronta el primer estiu de la seva vida amb la nova família, els tiets i una cosineta, fora del seu entorn, en un poble. Però les dues

pel·lícules són una mirada al camp i a la família, i si Alcarràs és una mirada desesperança al futur de la pagesia, a Estiu del 93 el camp és el lloc on la nena aprèn a acceptar la nova vida.

Alcarràs parla del monocultiu i el camp d'Estiu 1993 és un hort, uns quants arbres, i molt de bosc. Per això, en la presentació i en el debat posterior a la projecció vam poder comptar amb en Pol Roig, permacultor. Tot i un final una mica accidentat, ja que vam tenir el goig de l'esperada pluja, es va parlar de les possibilitats d'innovació en les pràctiques i formes de pensar en l'agricultura, amb exemples que relacionaven els aspectes teòrics i les observacions realitzades sobre el terreny. Amb l'opinió compartida que és difícil canviar la forma com sempre s'ha treballat la terra, i que algunes fórmules són complicades d'aplicar en espais productius grans, també consideràvem que les propostes a petita escala són avenços i que és important poder compartir-les entre la comunitat.

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85 • 43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1 • 43840 SALOU
C. Jaume I, 8 • 43380 VILAPLANA
Tel. mòbil **667 273 477**
alvarjuanpereolive@hotmail.com

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Carles Bonet Juanpere
ENGINEER ELÈCTRIC

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

L'última projecció, l'1 de setembre, va ser **Fast Food Nation**, adaptació del llibre homònim d'Eric Schlosser, periodista d'investigació, i dirigida per Richard Linklater. Llibre i pel·lícula plantegen una mirada crítica a la influència mundial de la indústria nord-americana del menjar ràpid que va més enllà del propi fenomen fast-food "inventat" pels germans McDonald, i s'endinsa en la transformació que les megacorporacions alimentàries han provocat no sols en la dieta sinó també en les relacions laborals, l'agricultura, el medi ambient i el paisatge.

Fridays for Future lluita contra l'escalfament global i el canvi climàtic, i la indústria càrnia hi col·labora: és responsable de l'emissió de gasos d'efecte hivernacle (causant d'entre el 20 i el 40% de les emissions totals de gasos d'efecte hivernacle, tant per la producció com per l'emmagatzemament i la distribució), de la desforestació (la carn de boví és la principal causa de la desforestació a nivell mundial, responsable del 41% de la destrucció de selves tropicals, que a més provoca pèrdua de biodiversitat).

La projecció va ser presentada per la Carme Pagès, impulsora de la Cooperativa reusenca El Brot, que va iniciar el debat amb la proposta no tan sols de reduir el consum de carn, sinó d'introduir canvis en l'estil de vida, i d'hàbits alimentaris, per gaudir d'una vida més saludable. Fets com el consum d'aliments de proximitat haurien de ser considerats una prioritat, així com la tendència a adquirir productes ecològics, que tot i la creença que tenen un cost molt superior, no és del tot cert. Va resultar esperançador saber que hi ha força grups al territori amb consciència de canvi en la producció i en el consum d'aliments.

A poc a poc anem avançant i *Fridays for Future Vilaplana* vol participar en el canvi.

Cinema a la Fresca

La proposta que es vol fer del Cinema a la Fresca és molt senzilla: trobar una excusa per sopar i veure cinema a l'empara de quatre nits de juliol i agost. Sabem que no sempre encertarem el gust particular de tothom. Sabem, també, que algun moment ha resultat difícil compartir l'emplaçament i la idea prevista de tots els que ens hem trobat a la terrassa del Casal, ja sigui per veure la pel·lícula o per sopar o passar l'estona. Demanem disculpes a totes dues parts.

Aquest estiu hem programat, amb els objectius habituals, les quatre propostes següents:

Per a tothom: Big fish

Per als més petits: Up

Nit de Curts: Locus / Para Sonia / iDiots / Mesa 7 / Cuerdas / Nascondino

Per als més cinèfils: Blade Runner, el muntatge del director

Una vegada més agraïm, a l'Ajuntament i al Casal, l'ajut i col·laboració en l'organització de l'acte, i aprofitem per emplaçar-vos a la propera sessió de Cinema a la Fresca de l'estiu que ve.

Mercedes-Benz
The best or nothing.

AUTOLICA

Concessionari Oficial Mercedes-Benz

Nacional 340, km 248, TARRAGONA. Tel.: 97 755 42 86. Pol. Ind. Estació de Mercaderies, Parcel·la 1, L'ALDEA. Tel.: 97 745 18 38.

Recasens i Mercadé 13, Pol. Agro-Reus, REUS. Tel.: 97 732 60 20.

info@autolicatarragona.es. www.tarragonaaautolica.mercedes-benz.es

ESCACS A LA FRESCA

Magda Montlleó Llaunadó

“Escacs a la Fresca” és una activitat lúdica. Hi pot jugar tothom, tant els que tenen un mínim de nocions de moure les peces, com els que tenen un nivell alt de joc. No hi ha la pressió de la competició, tot i que sempre agrada fer una bona partida.

L'any 2019, a Alforja, em van plantejar fer escacs a l'estiu al Parc, perquè feia anys que en fèiem a l'escola.

Els anys 2020 i 2021, amb la pandèmia va quedar tot paralitzat, però aquest final de curs hem tornat a activar els Escacs Extraescolar, els dilluns del mes de

maig, amb l'ajut del Joan Roig, els Escacs en família, el dia 1 de juny, i vam buscar un dia a l'estiu per fer els Escacs a la Fresca.

Tenint la data dels Escacs a la Fresca d'Alforja, vam organitzar-ho també a Vilaplana i em van suggerir de proposar-ho a l'Aleixar i a Maspujols, amb tan bona acceptació que la setmana de la Mare de Déu d'Agost, a la mateixa hora, vam fer els Escacs a la Fresca als quatre pobles, fent una convocatòria única.

Els Escacs a la Fresca van tenir molt bona acceptació i una bona participació en els quatre pobles.

Vilaplana

Maspujols

L'Aleixar

Alforja

EL SOPAR DE L'ASSOCIACIÓ DE JUBILATS DE VILAPLANA

El passat dia 20 d'agost, l'Associació de Jubilats i Pensionistes de Vilaplana va celebrar, després de 2 anys de pandèmia, el sopar de retrobament i la tornada a les activitats de l'Associació.

El sopar es va fer a la plaça de la Vila, amb la participació de 83 persones que van gaudir d'un bon sopar i d'una nit a la fresca.

Aquest sopar va ser tot un èxit, tant de participació com d'organització.

L'Esparver
Restaurant

C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 223 - 655 834 157
www.esparver.com
f / EsparverRestaurant

Les formigues continuen el seu camí estiuenec

NOVA EDICIÓ DEL CICLE CAMÍ DE FORMIGA

Mar Joanpere Foraster

Camí de formiga va néixer en ple confinament. Tancats cadascú a casa seva un grup de persones vàrem començar a barrinar la possibilitat d'organitzar activitats de petit format i de molta proximitat als nostres masos. Moguts principalment per l'Àlvar Fortuny i la Dolors Joanpere diferents masos del Baix Camp i del Priorat vam començar a somiar amb la possibilitat d'unir esforços i crear un festival d'estiu singular, proper i molt de km0 que donés veu a les creacions artístiques i culturals que tenim ben a la vora oferint l'oportunitat a tothom qui ho volgués de poder-les gaudir.

Així va ser com el passat estiu de 2021 vàrem celebrar la primera edició de Camí de formiga amb diferents espectacles a Vilaplana (La Balandra), Falset, la Selva, havent de suspendre alguna de les activitats per motiu de la pandèmia.

Amb la mateixa il·lusió que l'any passat hem continuat treballant durant aquest curs per poder desenvolupar la segona edició del cicle incorporant una nova activitat prèvia al cicle. La presentació del llibre *Com vas perdre el braç, Balchowsky?*, del periodista prioratí Toni Orensanz en el marc de la Diada de Sant Jordi, a la Balandra de Vilaplana. Acte molt exitós que va ressenyar la Magda Montlleó, a la passada edició de *Lo Pedrís*.

Aquest estiu el Camí de formiga ha continuat avançant per diferents masos del Baix Camp oferint música, poesia, màgia i territori de proximitat amb el següent calendari, amb una assistència aclaparadora:

23 de juliol 19 h Mas Vallès, de Riudoms
30 de juliol 19:30 h La Balandra, de Vilaplana
27 d'agost 19 h Mas Seguí, de la Selva del Camp

En el cas de Vilaplana, Camí de formiga va viure un vespre màgic amb les següents actuacions:

Lletres i paisatge. Recital literari amb guitarra. A càrrec de Fina Anglès i Jordi Jané.

Sheakespeare a la bassa. Fragments teatrals. A càrrec de Mercè Mariné i Francesc Garrido.

Recordant Labordeta. Cançó d'autor. A càrrec d'Alejandro Pascual.

La Balandra va fusionar teatre, música, poesia i literatura en un entorn paisatgístic meravellós i amb una assistència de públic aclaparadora. Més de cent vint persones, tant del poble com persones que van pujar de diferents municipis per viure l'espectacle. De la mateixa manera, els altres espais han comptat amb una gran afluència de públic, de persones interessades pel projecte que han volgut viure un vespre d'estiu,

OCTUBRE 2022

Camí de formiga-Mas Vallès - Riudoms

Camí de formiga-La Balandra - Vilaplana

Camí de formiga-Mas Seguí-la Selva del Camp

envoltats de cultura i música de proximitat. Entre els diferents actes, destacar la participació, per segon any consecutiu, del vilaplanenc Jaume Salvat, qui va oferir a la Selva del Camp, un tast d'avellanes en plena temporada de plegada d'avellanes.

Totes les activitats de Camí de formiga són obertes al públic, totes aquelles persones interessades a assistir o en participar en l'organització del cicle ens poden escriure a camideformiga@gmail.com o a [Instagram@camideformiga](https://www.instagram.com/camideformiga)

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

■ *Magda Montlleó Llauradó,*

Regidora de Cultura

El 2 de juliol de 2022, a l'Hort del Savall

Concert de la Marina Rossell, a la tarda
(reprogramat)
Projecció d'Alcarràs, al vespre

Quan es preparen esdeveniments, sempre es vol que l'objectiu previst es compleixi i que tothom surti satisfet, però malauradament no sempre és així.

L'any passat, vam haver de suspendre, a causa de la pluja, el concert de la Marina Rossell, organitzat per commemorar el mític concert del gran Georges Moustaki que es va fer a Vilaplana, el setembre del 1980.

Tot i amb certa recança, per tal com havia anat, vam sentir-nos amb el deure cap al poble, cap al Col·lectiu Llibertari, cap al Pep Savall i cap a totes les persones que van haver de marxar havent sentit només una cançó, *Le Métèque*, de reprogramar-lo de nou, per la gran il·lusió que hi havíem dipositat.

Enguany, arriba el dia i l'hora esperada: el dissabte, 2 de juliol, a les 7 de la tarda. Comencem l'acte amb les paraules del Josep Bigorra, l'alcalde de Vilaplana, donant la benvinguda i els agraïments.

A continuació, com a regidora de Cultura, dic les paraules que l'any passat no vaig poder dir.

Són aquestes, adaptades aenguany:

Benvingudes i benvinguts a Vilaplana, a l'Hort del Savall!

Tornem a ser aquí, com l'any passat!

I sense pluja!

Moltes gràcies, Pep Aixalà! (Pep Savall pels del poble), per tornar-nos a acollir al teu Hort i per deixar-nos organitzar tot aquest enrenou. Moltes gràcies!

L'any passat feia els 40 anys del concert del Georges Moustaki, a Vilaplana.

Encara ara, ens meravellem de com va anar tot plegat. Després d'intents fallits amb el representant del Moustaki, per organitzar el concert, i pocs dies abans de l'esdeveniment, el Xavier Joanpere i el Pitxi Garcia se'n van a París a trobar el Moustaki. Es presenten a casa seva, el Moustaki els obre la porta i es deixa convèncer per venir a fer el concert a Vilaplana, el dia 20 de setembre de l'any 1980.

Volem manifestar un gran reconeixement al Col·lectiu Llibertari de Vilaplana, format per joves vilaplanencs, i a la tasca que va fer a finals dels anys setanta i començament dels vuitanta.

Éreu molt joves, idealistes, reivindicatius, lluitadors incansables, amb força, coratge i entusiasme, i us movíeu per aconseguir uns canvis que en aquell moment eren del tot necessaris.

Segurament no tothom us va entendre, ni va valorar les vostres accions, però el temps ha demostrat que anàveu per bon camí.

Nois, moltes gràcies!

I ara, Marina Rossell, amb les teves cançons recordarem el gran Georges Moustaki!

Tot seguit, entra la Marina Rossell i fa el seu concert com podia haver fet en qualsevol altre lloc. Un concert esplèndid, però no era el concert que esperàvem que fes a Vilaplana. L'havíem contractat per fer una rememoració del concert del Georges Moustaki, en el 40è aniversari, i no ho va ser en absolut.

Per finalitzar l'acte, va fer referència al tarannà i a la procedència del gran Moustaki, lligant-ho amb el tarannà del Col·lectiu Llibertari i va cantar només una cançó d'en Moustaki, *Le Métèque*.

Aprofitant el meravellós espai del qual disposàvem per aquell dia, vam decidir fer-hi la projecció de l'última pel·lícula de la Carla Simón, **Alcarràs**, guardonada recentment, a la Berlinale, amb l'Os d'Or.

Entre el concert i la projecció de la pel·lícula, vam organitzar un sopar al mateix espai on vam fer el concert, que va ser un èxit total, tant pel nombre d'assistents, com pel sopar i pel lloc.

Un cop es va fer fosc, la projecció d'Alcarràs a l'Hort del Savall, va ser un dels grans esdeveniments de l'estiu de Vilaplana.

El dia 2 de juliol de 2022, hauria estat una vetllada inoblidable, per Vilaplana. Això era el que preveiem, però sempre hi pot haver algun factor, que tot i no ploure, aigüeixi la festa.

17è Aplec de Sardanes a la Mussara

Amb l'evolució de la pandèmia i el canvi de les normatives sanitàries, enguany ens vam plantejar de tornar a fer l'Aplec de Sardanes a la Mussara, després de dos anys de no poder-lo fer, a causa de les restriccions.

Els estius dels anys 2020 i 2021 vam programar un Concert cada any amb la Cobla, a Vilaplana, ja que no vam poder fer l'Aplec.

Enguany, estàvem esperant de la resposta de la

gent, però aquesta va ser prou bona, després de l'aturada forçosa.

Vam gaudir d'un dia esplèndid amb balladores i balladors de totes les edats, procedents de Vilaplana, de Maspujols, de la Selva del Camp, d'Alforja, de Riudoms, de Reus, de Cambrils, de Salou, de Valls, de Tortosa i fins i tot de Barcelona.

Abans de dinar, quan es va acabar la primera part de l'Aplec, vam fer el Vermut: Vermut fresquet amb patates xips, gentilesa de l'organització.

El dinar de germanor es va fer sota el pinar del refugi. Érem més de setanta persones.

Just començar la segona part de l'Aplec, vam fer la rifa

d'una espatlla curada de porc de Terol, de 4 kg de pes.

Vam poder tornar a gaudir de la Cobla Reus Jove, que ens va acompanyar com cada any, amb bona companyia i immersos en el paratge privilegiat que és la Mussara.

Visca l'Aplec de la Mussara!!!

Fins a l'any que ve!!!

Salvat
SERRALLERIA, ALUMINI, INOX I PVC

Polígon Industrial Borges 1 - C.
de les comunicacions, parcel·la 15
LES BORGES DEL CAMP

☎ 977 817 438 ☎ 615 222 771 💻 www.alusalvat.net

📱 serralleria i alumini salvat 📱 serralleria i alumini salvat

KÖMMERLING®
DISTRIBUIDORS OFICIALS

- ✓ Tot tipus de tancaments en alumini
- ✓ Automatismes per a portes metàl·liques
- ✓ Automatismes per a portes de garatge i persianes de la llar de la marca NICE i SOMFY
- ✓ Fusteria d'alumini K.Line i fusteria metàl·lica
- ✓ Treballs amb acer inoxidable
- ✓ Finestres d'alumini exterior i fusta interior
- ✓ Portes seccionals

Juliol solidari, a Vilaplana

Mulla't per l'Esclerosi múltiple (17 de juliol de 2022)

Diumenge al matí, de les 11 a les 2 del migdia, a la piscina del Casal es va tornar a fer l'activitat del **Mulla't per l'Esclerosi múltiple**. Hi va haver una bona afluència de gent i els inflables, com cada any, van ser l'animació de petits i grans. També es va muntar la Paradeta del marxandatge. La recaptació va ser de **495 €**.

Moltes gràcies per la solidaritat.

Donació de Sang (22 de juliol de 2022)

La Donació de Sang es va tornar a fer al Consultori mèdic, el divendres, de 5 a 9 de la tarda. Estaven inscrites 47 persones per fer la **Donació de Sang**, però 8, es van excloure per causes diverses. És a dir, que **39 persones van fer la donació i 4 persones es van fer donants de medul·la**.

Moltes gràcies per la participació.

Lliga contra el Càncer (23 de juliol de 2022)

Per segon any consecutiu, la **Lliga contra el Càncer** va tornar a organitzar un Relleu, que passava per les diverses comarques de Tarragona, però en l'ordre invers de l'any passat. Cada comarca té la cinta d'un color específic, amb el nom de cada poble. El dia 18, ens va arribar el relleu des de Prades i el vam lliurar a l'Aleixar.

El dissabte, 23 de juliol, vam muntar la Paradeta a la vorera del Casal, tant al matí com a la tarda, amb marxandatge de la Lliga i amb les polseres per col·laborar i participar en l'activitat de l'Aquagym, que es va fer el mateix dia, a 2/4 de 7 de la tarda.

El grup de dones també van organitzar 4 sessions d'Aquagym durant el mes d'agost, amb la monitora Íngrid Braña. Tota la recaptació del cost de les sessions, es va destinar íntegrament a la Lliga Contra el Càncer, ja que la monitora, va fer les sessions de forma desinteressada, per tal de col·laborar amb la Lliga.

Entre la Paradeta, les sessions d'Aquagym i aportacions de particulars i d'entitats, s'han recaptat **1.038,75 €**.

Moltes gràcies per la col·laboració.

Vilaplana, gràcies per la solidaritat!!!

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

**Les Brases
de Ca l'Olla**

restaurant
Passeig de la Mussara, 8 - 43380 VILAPLANA
lesbrasesdecalolla@gmail.com
F-Les Brases de ca l'Olla
Tels: 977 782 862 - 661 793 565

El banc

■ *Montse Ferré Mestre*

En un dels meus primers passejos, del principi de les meves vacances, per Vilaplana i el seu entorn, quan anava per l'antic camí del camp de futbol, passant per l'alçada del cementiri, vaig experimentar una impressió que m'gradaria compartir.

Com deia, anava just per l'alçada del cementiri i per la part de baix, on es trobava l'antiga caseta del Cabré, quan primer de tot vaig veure que els propietaris nous se l'havien arreglat, semblava de forma bastant clara que com a vivenda, i que també havien *vallat* tot el terreny al seu voltant. La primera impressió en veure-ho, va ser com una presó en mig d'aquell entorn, però cadascú a casa seva té les seves preferències.

A partir d'aquí, el que em va sobtar i no em podia creure, té a veure amb el fet que a l'antic camí del camp de futbol, i a l'alçada del cementiri, s'hi pot trobar un dels bancs que al seu dia es van col·locar per part de l'Ajuntament. Un banc amb una de les vistes més privilegiades de tota la plana, amb l'Aleixar i el mar al fons, un banc on sovint havia trobat gent del poble fent un descans o gaudint de les vistes, un banc on ens havíem assegut amb la meua filla i el seu amic Èric a veure estels, òbviament, un banc col·locat ben estratègicament.

Doncs just davant del banc, i només en aquesta part de la tanca que envolta tota la vivenda, han col·locat una estora de canya o vímet, de tal manera que ja ningú es pugui asseure en aquell banc, de tal manera que ja ningú pugui gaudir de les privilegiades vistes.

El meu astorament (o si voleu sóc massa innocent) és veure com algú es veu empoderat per negar a la resta de la població del món poder gaudir d'unes vistes semblants. Òbviament, la propietat privada et permet fer-ne l'ús legítim que se'n cregui oportú sempre dins de la legalitat, però potser creu que així la seva propietat no serà vista? La seva vivenda es veu de tot el territori al seu voltant, i el territori és ampli, i si encara m'ho poseu més fàcil, una mica més amunt, on anem a reposar definitivament els vilaplanencs i les vilaplanenques, hi ha unes vistes meravelloses.

La Lezhi Ferré i la Montse Ferré, a la Torre Eiffel, a París.

L'Abel, la Marina, l'Elna i el Pol, al Castell de Neuschwanstein, a Baviera (Alemanya)

■ *Jordi Mateu Huguet*

Mesos de feina, pensant, planificant, ordenant, organitzant, donant forma a la idea, estructurant-la, creant el que volíem fer i de la manera com ho volíem fer esperant que el resultat sigui l'imaginat. Hem aixecat la vista una mica més enllà intentant mirar a l'infinit... Quina paraula més bonica «infinit».

Després de valorar un munt de coses, finalment hem pres la decisió de llençar-nos a l'aventura de crear una companyia teatral establerta a Vilaplana, el poble que ens ha vist néixer, jugar, córrer, créixer, on alguns han viscut, on alguns hi vivim.

Una companyia que ompli un espai que des de fa uns anys es manté buit, orfe, desert... Tenim el temps, les ganes, la gent i la il·lusió per a fer-ho possible.

Aquests últims set anys de pelegrinatge teatral que he viscut fora de Vilaplana m'han permès retro alimentar-me i veure les coses des d'una nova perspectiva i en això, La Teatr'Era de Castellvell n'ha estat cabdal. Ells m'han ajudat a obrir-me moltíssimes portes. He pogut experimentar, amb l'espectacle "Terra Baixa en Essència", el que és anar per tota la geografia catalana jo sol, que la gent et compri el projecte que els ofereixes i que gaudeixin amb el que veuen. Tot això, em va fer reflexionar i crec que ha arribat el moment d'apro-

Mirem a l'infinit

fitar el que la vida m'ha regalat aquests últims temps.

Tota aquesta idea va començar amb un cafè a les mans. Parlàvem amb la Cecília de la gran quantitat de funcions que anava fent amb Terra Baixa, de com va començar tot, de com aquesta història m'havia portat per uns camins impensables, inaudits i inimaginables creant un projecte teatral que va sorgir del no-res i de com, de cop i volta, tot allò que vas imaginar et pot canviar la vida.

Els dos teníem moltes ganes de crear alguna cosa, partíem de la base que per formar una companyia no calia gaire gent, la justa i necessària, gent que cregués en el projecte i sobretot, gent amb compromís. Jo mateix ho estava vivint en primera persona. Per construir una companyia només cal comptar en cada projecte, en cada proposta que et motivis amb les persones que necessitis, persones que tinguin les mateixes inquietuds que tu i que pots anar a buscar segons les necessitats que t'ofereixi cada muntatge.

Feia cinc o sis anys que constantment pel meu cap em tornava a rondar la idea de fer una nova versió de MAR I CEL, el gran musical català em tornava a treure hores de son. Tot i ser el muntatge més gran i més complicat que he preparat mai i, possiblement del que em sento més orgullós a causa de la dificultat que comportava, sempre he estat molt crític amb aquell espectacle. No vam saber explotar tal com es mereixia un muntatge d'aquella magnitud i tampoc vam ser capaços de valorar tot l'esforç i el treball titànic realitzat. Per a mi va ser molt frustrant.

Parlant amb l'Àlvar Fortuny vaig començar a donar cos i forma a la nova idea de tornar a programar-lo. L'Àlvar, amb aquella veu suau i tranquil·litzadora que el caracteritza i com aquell que no diu res, em va deixar anar: «T'imagines, Jordi, poder fer aquesta vegada un Mar i Cel amb músics tocant en directe?» Vaig quedar uns instants pensatiu... «Mare meva quin rept!» - vaig pensar - «I a mi els reptes em van!» Ara la magnitud de l'aventura era molt més gran.

He de reconèixer que després de parlar amb ell encara podia dormir menys.

Vaig tenir una pujada d'adrenalina bestial i la maquinària del meu cap va començar a rumiar nit i dia. Vaig donar veus a la gent que tots aquests anys he anat coneixent i amb les quals hi tinc un «feeling» molt especial, gent de tots els gèneres: músics, cantants, actors... I va ser així, com a través d'un amic comú ens vàrem conèixer amb el Jordi Gomis, músic i director de l'orquestra SIMFIM, el qual també estava molt interessat en

**AUTOESCOLA
LA SELVA**

LA TEVA AUTOESCOLA AL COSTAT DE CASA

📍 Av. Puig i Ferrer, 29 - Baixos
43470 - LA SELVA DEL CAMP (Tarragona)

☎ 977 844 154

✉ aelaselva@gmail.com

**REALE
ASSEGURANCES**

Agència Reale Selva del Camp

📍 Av. Puig i Ferrer, 29 - Baixos
43470 - LA SELVA DEL CAMP (Tarragona)

☎ 977 844 154 // 630 655 077

✉ arselvadelcamp@reale.es

el projecte d'aquest nou Mar i Cel del qual, algú ja li havia parlat. La cosa començava a ser seriosa. Tenia clar que la Cecília, la meua «Blanca» de l'any 2012 també havia de formar part d'aquest projecte, no podia ni volia deixar-la al marge. Fa deu anys va ser fonamental perquè poguéssim tirar endavant aquell muntatge i després de tot el suport que em va donar, ara, no podia deixar-la al marge i encara menys sabent la il·lusió que podria fer-li aquesta nova i gran bogeria.

I així va ser com l'Àlvar, la Cecília i un servidor vam seure, vam posar idees en comú, vam establir un full de ruta i vam decidir que comencés a caminar "TEIA TEATRE", la nostra pròpia companyia, una companyia amb reminiscències vilaplanenques. Feia quatre o cinc anys que ja havia triat aquest nom per a una futura i imaginària companyia que tenia el somni de crear algun dia i que ja pensava que mai veuria la llum. Per tal d'estalviar-me sorpreses vaig posar-me en contacte amb OEPM (*Oficina Española de Patentes y Marcas*) i vaig registrar-ne el nom i la marca.

La filosofia de TEIA TEATRE és molt clara. Volem nodrir-nos de totes aquelles persones, siguin de Vilaplana o de fora vila, que vulguin aportar-nos la seva passió per la interpretació. Una companyia on cada muntatge tindrà els actors i les actrius que encaixin pels espectacles que anirem produint i que ja us avancem que no seran pocs. Tenim grans i bonics projectes de futur. Volem comptar amb persones de totes les edats que vulguin treballar amb nosaltres i que estiguin disposades a gaudir de les arts escèniques sense excuses ni pretextos, així de fàcil i així de simple. Tenim la línia molt clara del que volem fer, som exigents, només amb l'exigència podem crear espectacles de qualitat. Sabem molt bé on volem anar i on volem arribar.

Un dels pals de paller on volem sustentar la companyia és en la creació

d'una escola de teatre per infants, és la manera de donar continuïtat a la nostra idea. Va ser així com vaig començar, de petit.

L'any 1990, jo aleshores era un jove net de vint-i-dos anys, l'Ampa de l'escola Cingle Roig, que en aquell moment presidia el Sebastià Anguera (Fulanti), em va encomanar la tasca de portar els nens de l'escola a la Mostra de Teatre Infantil de Reus. Anys més tard quan aquells infants ja eren joves vam crear una petita companyia i al cap del temps, alguns d'aquests joves van poder fer el salt al Grup de Teatre d'aleshores. Aquesta era la meua idea per a donar continuïtat al grup teatral que hi havia fa uns anys i en el qual vaig començar amb setze anys, m'hi vaig fer gran, hi vaig interpretar, hi vaig dirigir i hi vaig passar moltíssimes hores de la meua vida per tal d'assegurar-ne un bon futur i així, un dia, poder passar el llegat que vaig rebre, però...

Doncs, bé, ha arribat el moment que amb l'experiència adquirida fem foc nou i tornem a començar.

Si els terminis ens acompanyen, la idea és fer la presentació de TEIA TEATRE aquesta pròxima temporada 2023, tornant a portar a escena MAR I CEL, una nova versió on la música en directe serà la gran protagonista. La cançó «Perquè he plorat» és un dels temes més emblemàtics d'aquest musical. La seva lletra comença dient: «Sempre he mirat a l'infinit...»

Amb TEIA TEATRE tenim moltes ganes de mirar a l'infinit, però també tenim moltes ganes de recuperar el teatre local. Un espai que durant molts anys va ser pioner i capdavanter en la cultura de Vilaplana i del que, malauradament, avui en dia ja no en queda res.

Josep Sabater, alcalde de Castellvell, sempre em diu que gràcies a la feina feta aquests anys amb La Teatr'Era el municipi ara és més conegut, cosa que li agraeixo i que em fa sentir orgullós, ja que el camí no ha estat fàcil. M'agradaria

que d'aquí a un temps l'alcalde de Vilaplana també ens pogués dir que, gràcies a Teia Teatre hi ha més gent que coneix el nostre poble i que haguem ajudat a aportar-hi una major projecció, això seria el resultat de que estem fent una bona feina.

Així, doncs: Senyores i senyors, la funció és a punt de començar. Siguin benvinguts. Alcem novament el teló i ens retrobem en el meravellós infinit de la dramaturgia teatral.

■ ■ ■

Solució PASSATEMPS

ENTREVISTES - 3

LEZHI FERRÉ
JÚLIA PÀMIES
JOAN MAGRANÉ
JAUME VIRGILI
GINA MESTRE
JÉSSICA BONET
BRUNO ANGUERA
IRINA MESTRE
GERMANS DOROS
(CARLES I TEODOR TOST)
MIREIA FERRÉ
MARTA MATEU

SERVEI DE TAXI 6-Q 7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

instal art

Disseny, fabricació i
muntatge de **rètols**.
Impressió digital,
vinils per a **vehicles**,
envans, mampares i
mobles d'oficina

☎ 977 76 62 89 / 619 22 66 20

📍 Pol. Ind. La Drecera C/ de l'Energia, 3
La Selva del Camp, 43470

✉ Instalart.laselva@gmail.com

🌐 www.instalart.es

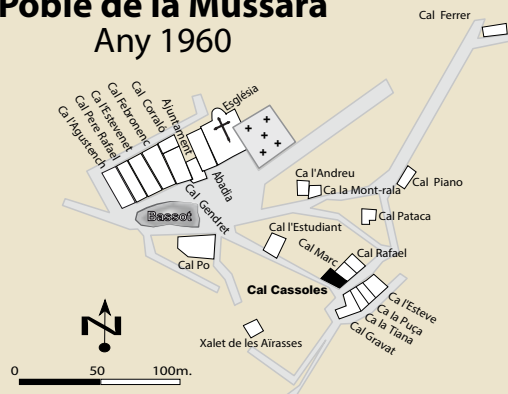
📱 @instalart.laselva

MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA

■ *Joan Serra Ferré*

Poble de la Mussara Any 1960

CAL CASSOLES

ALTRES NOMS:

Anteriorment, la casa s'havia conegut com: Cal Josepet, Cal Mion i Cal Mosso. El "Cassoles" era Salvador Cavallé Abelló i vivia a ca l'Estevenet. Manent (2003).

SITUACIÓ

Té paret mitgera amb Cal Marc i toca al camí de les Grases.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Com la resta de cases del poble, està totalment enrunada. Segons fotografies antigues, la casa constava de planta baixa més un pis superior. Tot i que segurament tenia molts més anys, la primera referència de la casa data de 1908, quan hi nasqué Emília Cavallé Abelló (Registre Civil).

PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A. Manent (2003), la casa quedà totalment abandonada el 1942 quan morí Antoni Cavallé Robert, però segons el Registre Civil, aquest senyor morí aquell mateix any al Mas de Joan Pau i hi constava com a resident. En canvi, dos anys més tard, el 1944, la dona d'aquest, Teresa Abelló Abelló, sí que hi morí i a més hi constava com a resident. La filla vivia a Reus.

La casa era propietat de la família.

Fotos arxiu Ajuntament, autor desconegut, anys 70.

NAIXEMENTS

Any Sexe Nom de la criatura

1908 H Emília Cavallé Abelló

Font. Registre Civil de la Mussara, Ajuntament de Vilaplana. Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

Poble de la Mussara Any 1960

LA MUSSARA

CA L'ESTEVE

Foto Josep Aymamí (Pep Secano), anys 70.

SITUACIÓ

Formava part conjuntament amb Cal Gravat, Ca la Puça i Ca la Tiana, del grup de cases conegut en els registres com la Promontòria, tot i formar carrer amb el grup de cases que formaven Cal Cassoles, Cal Marc i Cal Rafael, entraven per un replà a sobre el cingle, a la part contrària d'aquest carrer. Era l'arrencament del camí de les Grases i de les Campanilles, que baixa cap a Vilaplana. Tenia paret mitgera amb ca la Puça.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Com la resta de cases del poble, està totalment enrunada. Segons fotografies antigues, la casa constava de planta baixa més un pis superior. Tot i que segurament tenia molts més anys, la primera referència de la casa data de 1879 quan hi nasqué Pere Juanpere Rosés (Registre Civil).

PROCÉS D'ABANDÓ

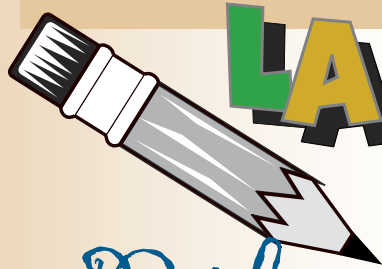
Segons A. Manent (2003), la casa quedà totalment abandonada el 1952, quan la família de Pere Vallverdú Cavallé (Pere Naio) marxà cap a Vilaplana al mas de Mariné. La família estava formada per sis membres.

La casa era propietat de Jaume Juanpere Roig (Jaume de l'Esteve) que vivia al mas Pinyol de Cornudella de Montsant.

NAIXEMENTS

Any	Sexe	Nom de la criatura
1879	H	Pere Juanpere Rosés
1881	D	Jacinta Juanpere Rosés
1882	D	Dolors Juanpere Rosés
1898	H	Jaume Juanpere Roig
1900	H	Josep Juanpere Roig
1904	H	Isidre Juanpere Roig
1909	D	Agustina Juanpere Roig
1911	H	Isidre Juanpere Juanpere
1920	D	Maria Camafort Cavallé
1922	D	Lluïsa Camafort Cavallé
1924	D	Francesca Camafort
1926	H	Pere Vallverdú Robert
1928	H	Josep Juanpere Robert
1931	D	Concepció Juanpere
1946	H	Joan Martorell Pons
1951	H	Antoni Martorell Pons

Font. Registre Civil de la Mussara, Ajuntament de Vilaplana
Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

LA FRESCA

Dibuixem

TORNADA A L'ESCOLA

P3

■ ABRIL

■ ARC

■ MIQUEL

■ NURA

■ OLIVER

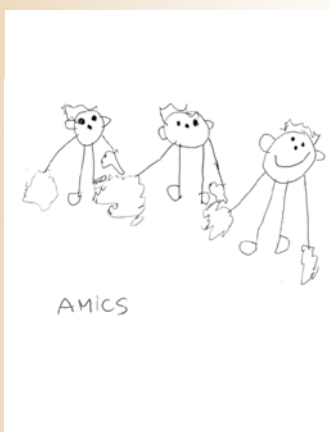
■ ABRIL

■ ANIOL

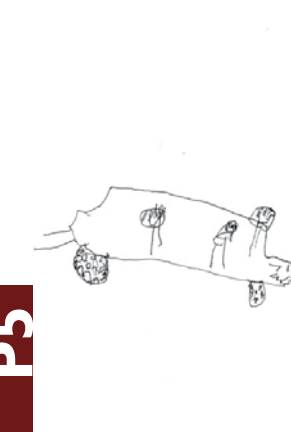
■ FALCÓ

■ JANA

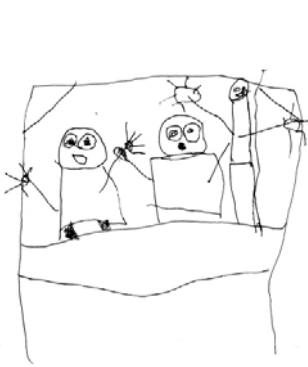
■ MIQUEL

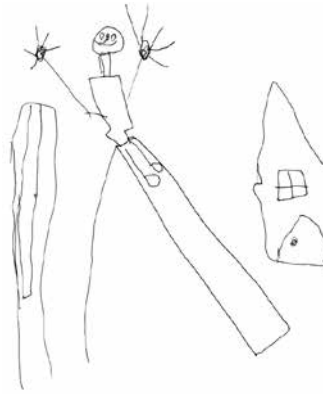
■ BLAI

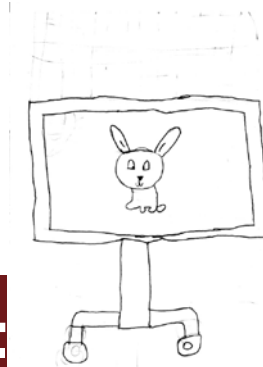
■ ETNA

■ LLUC

■ MARTÍ

■ GUIM

■ INÉS

■ NUA

■ SAMUEL

■ ARLET

■ BERTA

■ BRUNA

■ YU'A

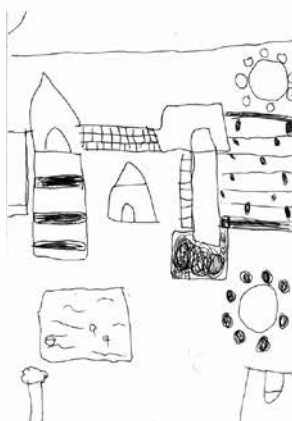
■ ADAM

■ ÀGER

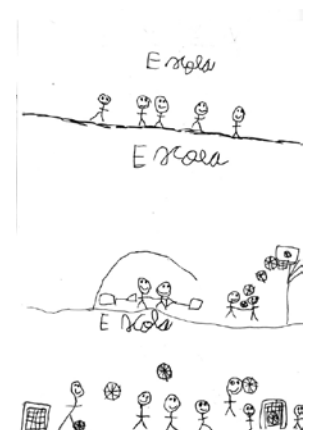
■ JOFRE

■ JÚLIA

■ ONA

■ ROC

4t

■ TIAN

■ MAKSIM

■ PEP

■ RAI

■ ECKWE

■ IRIS

■ LAIA

■ MARC

6è

■ SORAYA

■ ARLET

■ ARUN

■ ELNA

Fe d'errates

A l'entrevista de La Juanita de Ca l'Olla, de la revista número 88, hi ha una errada.

A la pàgina 5, a la columna 3, a l'inici de la línia 14, diu: "una roda de pa", i ha de dir: "una rova/arrova de pa", que és la unitat de pes que es feia servir llavors, equivalent a una mica més de 10 kg.

■ JOSEP

■ MARÇAL

■ PAULA

■ Josep Bofarull Veciana

El recent nomenament de nou rector de la Parròquia de la Nativitat de Vilaplana, amb la particularitat de mantenir un mossèn adscrit (podríem traduir com a mossèn "ajudant"), és un símptoma de com els òrgans directius de l'arquebisbat de Tarragona intenten atendre pastoralment les parròquies, adaptant-se a les noves circumstàncies i preparant el futur.

Aquestes circumstàncies les podríem resumir en tres, simplificant. L'assistència a la Missa del diumenge disminueix, de manera inexorable: cada fidel que mor és una baixa que ningú supleix. Igual, pel que fa a la recepció de sagraments: per exemple el Baptisme (l'any 2019 van ser batejats el 29% dels infants, és a dir, tres de cada deu). Igual, pel que fa a la celebració del Matrimoni (l'any 2019, el 10,6% de casaments van ser per l'Església, una parella cada deu) i, cosa inesperada, a la celebració de les Exèquies, que algunes famílies decideixen que sigui un ritual civil!

Han disminuït dràsticament les vocacions al ministeri ordenat i a la vida consagrada. Les noves generacions estan al marge de l'Evangeli i de l'Església i molts ciutadans, de l'Europa envellida i cansada, s'han apartat del cristianisme i

viuen en un ambient general de relativisme moral i d'indiferència religiosa.

El problema més greu de tots és que, ara, la fe no es transmet d'una generació a l'altra de forma quasi automàtica. Durant segles aquesta transmissió estava assegurada pel paper principal de la família, pares i avis, amb el suport d'un ambient generalitzat que marcava tota la vida d'un poble. Acarant amb realisme tot plegat, no hi ha altra sortida que posar tots els esforços evangelitzadors en promoure la conversió personal; a convidar a l'elecció lliure i conseqüent de la fe en Jesucrist: "el cristià per herència donarà pas al cristià per elecció" (Ll. Duch); a acceptar amb serenitat i esperança que l'Església serà més petita, una resta significativa i activa (no un residu!); a anar abandonat estructures caduques que ja no afavoreixen la transmissió de la fe.

La nostra parròquia forma part de la unitat pastoral (UPA) que encapçala la Parròquia de la Selva del Camp, que serà el Centre Pastoral de Referència. Aquesta UPA és atesa per un prevere rector que coordina un equip de mossens, religiosos i laics amb responsabilitat. Ho intentarà fer des de la proximitat a les persones i amb esperit de servei renovat, tot inspirat per l'Evangeli i per

l'Esperit de Jesús.

Hem d'estar tots, pastors i fidels, ben convençuts que la joia de l'Evangeli és i serà atractiva i necessària a homes i dones del futur, perquè sense joia ni esperança no es pot viure.

■ ■ ■

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES

SALVADÓ - MARINÉ, S.L.

Horts d'en Serra
Partida la Boella, Polígon 6, n.130
Tels. 977 816 489 - 665 562 648
43365 - **ALFORJA**
mirallesalforja@salvadamarine.com

Cal Còbit

CASA RURAL - VILAPLANA

Carrer Major, 30 - Tel. 693 058 936
info@calcobit.com - www.calcobit.com

ENTREAUTOMAT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

EL SORTIDOR

GARCIL IVECO

CTRA. ALCOLEA

FIAT

La mort secreta de les paraules

Isabel Salvat Salvat

La segona paraula d'aquesta secció, *encampar*, aparentment, contradiu la introducció de la primera, ja que no és un castellanisme recollit per Sebastià Mariner. En realitat, el que fa és complementar l'explicació sobre l'estudi dels castellanismes lèxics a Vilaplana fet l'any 2003. Havia mencionat l'Albert Aragonès com a impulsor del treball, però faltava anomenar dues persones clau en l'elaboració: L'Antònia Farré, que em va suggerir analitzar l'ús d'altres castellanismes d'introducció posterior a l'estudi de Mariner (1953), i el Sebastià Anguera, que va ser essencial en l'anàlisi de les paraules.

Encampar li deu molt als dos. L'Antònia m'havia suggerit estudiar *pilla-pilla*; un terme que utilitzen els nens per denominar el joc on un para i la resta fuig i quan qui persegueix toca algú es canvien els rols i el tocat passa a parar. En el diccionari de barbarismes de Paloma i Rico (1) *pillar*, d'on deriva *pilla-pilla*, és recollit com a castellanisme. Ara bé, segons el DCVB (2) *pillar* és un terme molt antic que també podria derivar de l'italià, *pigliare*.

Doncs bé, vam trobar que el 100% de les persones nascudes entre l'any 1971 i el 1992 utilitzaven *pilla-pilla*. En canvi, les generacions més grans (1907-1945) empraven *encampar* de manera exclusiva. Ningú ens va dir la forma normativa, 'tocar i parar'.

La sorpresa va ser que *encampar* no estava en cap dels diccionaris consultats; *encampar* no estava recollit enlloc. El Sebastià em va fer veure que havíem registrat un localisme i li va buscar una etimologia preciosa: segons ell, podria venir de 'donar l'encant' o 'donar l'encamp' que seria una manera de dir «foragitar algú fora de la seva pròpia casa». Amb el perill de cometre pecat d'etimologia popular, veia en aquesta forma el senyal de la vida rural: 'enviar al camp', enviar algú fora de casa, i d'aquí el verb *encampar*, empaitar-se els nens.

Al número anterior dèiem que aquesta secció parteix del supòsit que, en l'actualitat, pocs parlants coneixen i utilitzen les paraules de les quals parlem. Després de la publicació del número anterior, algunes persones grans m'han dit que coneixen *abarganat*, i l'havien sentit utilitzar molt, en canvi, les persones més joves m'han confirmat que no l'havien sentit mai. *Encampar* potser té més vigència, però quan una paraula només és coneguda per les persones de més edat, la paraula està condemnada a morir, i en el cas de *encampar* la pèrdua seria immensa, ja que representaria la desaparició d'una expressió local preciosa, substituïda per un castellanisme.

Exemple d'ús: Vols jugar a *encampar*?

(1) Paloma D, Rico A. Diccionari de barbarismes. Barcelona: Edicions 62. 1997

(2) Alcover AM, Moll FB. Diccionari català-valencià-balear [en línia] Institut d'Estudis Catalans. <https://dcvb.iec.cat/>.

(3) TERMCAT, Centre de Terminologia. Cercaterm [en línia] TERMCAT, Centre de Terminologia, <https://www.termcat.cat/ca/cercaterm>.

Sopar popular de final d'estiu

El Grup de Jovens hem tornat a organitzar el Sopar popular de final d'estiu, a la Planeta, després dels dos anys de restriccions sanitàries. Va ser el dissabte, dia 27 d'agost, a les 9 del vespre. Hi van participar unes dues-centes cinquanta persones, que van gaudir d'un bon sopar a la fresca. Hi va haver un Bingo, en acabat de sopar, i ballaruga per a tothom, amb música dels anys 60 fins a música actual.

Llegint Lo Pedrís

Al cap de poc d'haver passat a repartir la revista número 88 de *Lo Pedrís*, al Carrer de l'Àngel Guimerà, vam captar aquesta bonica imatge del Sebastià Anguera "Fulantí", la Montserrat Magrané i la Pepita Martorell, llegint amb afició l'última edició de *Lo Pedrís*.

Ajudeu-nos a fer una nova Secció! Podrem donar-li continuïtat, si ens feu arribar fotos dels de casa, llegint *Lo Pedrís*.

Receptes dels avis de Vilaplana

Núria Pujals Cabré

Salvador Simó

Recepta de caragols dolços i coents

Aquesta vegada, és un avi, el Salvador Simó, que comparteix amb Lo Padrís un plat que va aprendre de sa mare i que, amb la seva dona, van fer durant molts anys, quan portaven la Bodega.

Si us agraden els caragols, us en llepareu els dits!

Ingredients:

1 kg de caragols cuits
2 talls de cansalada
1 pam de llonganissa
1 ceba
1 cabeça d'allis
2 tomacons
1 fulla de llorer
1 grapatet d'ametlles torrades
2 carquinyolis o galetes Maria
1 cullerada petita de sucre
2 preses de xocolata negra
2 cullerades soperes de farina
Pebre negre
Bitxo
Conyac
Sal

Preparació:

En primer lloc, preparem una picada amb els alls i tomacons escalivats, un gra d'all cru, les ametlles i els carquinyolis.

En una cassola sofregim la ceba picada i després hi afegim la cansalada i la llonganissa tallades a daus, ho salpebrem i hi afegim un bitxo.

Quan està cuit afegim els caragols, remenem i hi afegim: la picada, dues preses de xocolata, dues cullerades de farina i un raig de conyac.

Finalment, hi tirem un got d'aigua i ho deixarem que faci xup-xup de cinc a deu minuts, just fins que vegem que la salsa hagi reduït.

Bon profit!!

EL PULSÒMETRE

La Redacció

P
U
J
A

1- El Grup de Joves, que junts i cohesionats, han organitzat esdeveniments populars pel poble, amb una gran participació de petits i de grans.

2- El dinamisme dels grups que funcionen al poble (Comissió de Festes, Fridays for future, Recuperem el Patrimoni, CAM...) i la creació del grup Teia Teatre.

1- Les taques de cera que han deixat brut el Carrer Major, al cap de poc temps d'haver-se acabat.

2- La situació actual del Bar del Casal, deixa el poble sense cap lloc on poder anar a esmorzar, a fer un cafè o a prendre alguna cosa.

B
A
I
X
A

■ *Maria
Teresa
Llauradó
Anguera*

No agrada cuinar a tothom, però tots sabem que sense menjar no podem pas viure; per tant us faig avinent dues receptes, que fins i tot poden ser un àpat sencer: una de molt simple i fresca i l'altra una mica més elaborada, però que és de bon fer.

Escolliu unes postres del temps, com poden ser unes avellanes i unes ametlles torrades i ja ho tenim complet.

De primer, farem:

Espàrrecs amb tonyina, ou dur i maionesa

Ingredients, per 2-4 persones:

- Una llauna o pot d'espàrrecs, d'unes 10 unitats
- Tonyina amb oli, uns 50 g
- 1 ou dur (bullir-lo 10' i refredar amb aigua freda)
- Maionesa, que la podeu comprar feta, o si no, en un pot del braç elèctric hi poseu un gra d'all, un polsim de sal, un ou cru sencer, el suc de mitja llimona i oli (uns 200 ml). Poseu el braç fins al fons del pot i, a màxima potència, deixeu que emulsióni. Si no bellugues el braç, la maionesa es fa sola i surt ben espessa.
- Oli d'oliva verge extra

Preparem una safata amb els espàrrecs ben escorreguts, tots en fila i en el mateix sentit. Hi posem la tonyina, ben desfeta amb forquilla, per damunt dels espàrrecs, però cap a la part central. A continuació de la tonyina i tapant la tija de l'espàrrec, l'ou dur que prèviament també hem aixafat amb una forquilla. Pel damunt hi posarem la maionesa i una miqueta d'oli cru. Si volem, podem decorar amb un fals caviar o alguna salaó que ens agradi.

I ja tenim el primer fet, que com veieu es pot deixar preparat el dia abans, però posant-lo a la nevera, ben tapat.

De segon o plat principal:

Arròs amb pops de roca

Ingredients, per a 4 persones

- 1 pop per cap, dels que fan un pam aproximadament, en cru.
- 400 g d'arròs varietat "bomba" (aquesta no falla mai)
- ½ mig pebrot vermell i 1 de pebrot verd italià
- 1 ceba mitjana
- 6 rodells de porro
- 2 grans d'all
- 4 tomàquets vermells
- 150 ml de vermut blanc
- Pebre blanc i julivert
- Brins de safrà, 2 cullerades de la mida de postres de pasta de nyora i 1 cullerada de pebre vermell fumet
- Fumet de peix, de 800 a 1000 ml
- Oli i sal
- Un grapat de pèsols

Preparació:

Agafem els pops ben nets i els posem en una cassola fonda, i deixem que es vagin fent fins que hagin tret tota l'aigua. Llavors, hi afegim la ceba, el porro, els alls, tot tallat ben petit i un bon raig d'oli i deixem que se sofregeixi a foc mitjà uns 30-35'. A continuació, hi ratllem les tomaques, sense pell ni llavors. Hi afegim el vermut, salpebrem i ho deixem uns 20'-25' més, fins que vegem que està ben torradet sense cremar-se.

És el moment de posar-hi la pasta de nyora, el pebre vermell i el julivert picadet ben petitó. Ho integrem tot molt bé i ja tenim el sofregit llest (així es pot guardar i deixar-ho a punt per si no ho volem fer al mateix moment).

Afegim el brou ben calent i deixem que es barregi bé amb el sofregit i els popets i quan arrenqui el bull, hi afegim l'arròs i el grapat de pèsols. Ho deixarem 16', ho tastarem i rectificarem de sal si és necessari. Si el volem caldós, tanquem el foc i ho deixem reposar no més de 4' i ja el podem servir. Si el volem sec, el fem bullir fins que s'acabi el fumet i tapem amb un drap net, fins al moment de servir.

Hem de ser curosos amb el fumet i tenir-ne sempre de reserva per si veiem que l'arròs encara és cru, ja que en funció de l'alt que tingueu el fogó, s'evaporarà més o menys.

També us dic que si guardeu una mica de maionesa del primer, aquí també li queda molt bé.

En un Pim Pam ja teniu Fet un Bon Dinar!

**Bona Festa Major!
I a gaudir-ne!**

I per qualsevol aclariment, ja ho sabeu... si em trobeu pel carrer, m'ho pregunteu, o llauradomariateresa@gmail.com

Més entrevistes a *LO PEDRÍS - 3*

■ *F. Mariné Tost*

En els dos darrers passatempo vam repassar els records que tenien moltes persones de la guerra, el franquisme o la vida quotidiana al poble durant el segle passat.

En aquest número no anirem tan lluny. Hem seguit buscant en les entrevistes de Lo Pedrís però aquesta vegada hem triat les persones més joves que hem trobat. I ja veureu que també tenen moltes coses interessants per explicar.

A veure si sabeu qui són.

1- "Ara hi ha moltes més nenes jugant a futbol que no pas abans, però jo sóc l'única nena de la classe que segueix jugant a futbol. Des de P3 fins a 5è, a l'hora del pati, he jugat sola amb els nens a futbol. Aquest any, al Reus Deportiu, n'he après molt, es nota que els entrenadors ensenyen moltes més coses".

2- "Amb la COVID es va haver de canviar tota l'organització del meu hospital i la majoria de nosaltres vam passar a treballar en l'atenció als malalts de COVID. A mi, donat que a cardiologia tenim experiència en el malalt crític, em van destinar a la UCI. Allí vam treballar formant equips mixtos i fent tornos de 12 hores".

3- "La vida d'un compositor és molt pròxima al que és un ofici antic, com ara un cuiner a qui se li encomana un plat per a una cerimònia, també a un músic se li encomana una composició perquè s'ha de fer una cerimònia, potser molt més específica i estranya encara, ja que has de treballar cada dia la idea de l'obra. Ara em dedico al 100% als projectes que m'han demanat, sobretot a França".

4- "El teatre és el hobby de la meua vida, ja que des de petit hi vaig començar i mai ho he deixat, primer com a actor i després com a director. Quan era més jove no tenia clar quina seria la meua professió, però al descobrir la cuina vaig veure que era la vocació de la meua vida. Sempre dic que la cuina és com una droga, o la proves i ho en vols saber mai més res o, si t'enganxa, es converteix en la teua droga per sempre".

5- "No tenia pensat en cap moment ser model,

però em van proposar fer d'hostessa i entregar els premis d'un concurs de Canal Reus TV al Teatre Fortuny. Després em vaig treure el títol de model professional i em van trucar de diferents llocs per fer sessions de fotografies. Més endavant em vaig presentar al certamen de model de l'any 2014/15 de Tarragona i vaig guanyar".

6- "Com atleta, el més important que he fet és guanyar el campionat d'Espanya de Cross per equips quan tenia uns 20 anys. Després, en l'àmbit personal, vaig ser Subcampiona de Catalunya de 3.000 metres obstacles. I ara que m'he passat a fer Maratons a un nivell no tan seriós, vaig quedar novena a la Marató de Sant Sebastià del 2019 i vaig ser la primera espanyola".

7- "Vaig entendre que si volia tenir un futur acompanyant dansa me n'havia d'anar a fora. Primer vaig anar a París i després em va sortir feina a Mulhouse, Alsàcia, al Ballet de l'Opera Nacional del Rin. Treballo en les rutines del dia a dia, dels assajos i exercicis propis del ballet i tinc l'oportunitat de tocar als espectacles, ja sigui sol o amb l'orquestra".

8- "Nosaltres érem dues nenes a classe que vam jugar a futbol amb els nens des de 1r fins a 5è i ara ja fa 5 anys que ho fem al Reus Deportiu. Una vegada vam quedar terceres en un torneig d'estiu, darrere del Barça i l'Espanyol. I també vam guanyar la Mare Nostrum Cup, a Salou".

9- "Encara que no vam jugar mai a futbol, amb el anys hem coincidit amb alguns d'aquells joves que pujaven a jugar les primeres 24 hores de

futbol i ara encara se'n recorden que nosaltres èrem allí, aquells dos nens que passaven la nit en vetlla i ajudaven a fer les actes, anar a buscar pilotes, dur aigua als jugadors....També en el teatre, des de darrera, hem tocat temes de decoració, electricitat, organització, gestió, etc. Aportem modestament el que està a les nostres mans. Si tots contribuïm en alguna cosa segur que la comunitat millorarà moltíssim".

10- "Aquí al poble, de la meua quinta tot eren nens! A mi sempre m'ha agradat el futbol, però al criar-me entre nens i amb dos germans que els agradava molt el futbol, ha estat una cosa molt natural per a mi. Fins als dotze o tretze anys jugava amb nens. Ens entrenava l'Artur i jugàvem al Bosc de l'Olla. Però després els millors anys els he passat al Reus en equips de noies".

11- "Aquest any va ser especial i revolucionari, ja que per primera vegada una dona portava el Sant Crist. És important fer ressò que no ha estat fins a l'any 2019 que una dona ha tingut aquesta oportunitat i s'han produït canvis a Vilaplana. Em vaig emocionar molt quan vaig fer la reverència a casa dels meus padrins i a casa meua".

Les entrevistes senceres les podeu trobar als números 59, 65, 66, 72, 76, 80, 82, 83 i 85 de *Lo Pedrís*. També les podeu consultar a la pàgina web.

AGRÍCOLA
I SECCIÓ DE CRÈDIT
VILAPLANA, S.C.C.L.

Els moixons del terme

Abellerola

Abellerola / Abellerol (Merops apiaster)

Foto: Josep M. Tuset

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA